

Vyvěšeno dne: 28. 1. 2026

Svěšeno dne: 12. 2. 2026

8 Tdo 437/2025

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 28. 1. 2026 v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Kůrkové a soudců JUDr. Milady Šámalové a JUDr. Jana Engelmanna o dovolání obviněných 1) **Ing. Ivana Kyselého**, trvale bytem Horní náměstí 285/8, Olomouc, 2) **Mgr. Karla Kadlece**, trvale bytem třída Kosmonautů 1069/30, Olomouc, a 3) **Ing. Jiřího Rozbořila**, trvale bytem Palackého 1198/14, Olomouc, proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 10. 2024, sp. zn. 4 To 8/2024, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci pod sp. zn. 29 T 9/2019, takto:

I. Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se ohledně obviněných Ing. Ivana Kyselého a Mgr. Karla Kadlece **zrušují** rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 10. 2024, č. j. 4 To 8/2024-19126, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 20. 10. 2023, č. j. 29 T 9/2019-18838, v celém rozsahu.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušují také další rozhodnutí na zrušenou část rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 265m odst. 1 tr. ř. se rozhoduje tak, že obvinění

1. Ing. Ivan Kyselý,

podnikatel, trvale bytem Horní náměstí 285/8, Olomouc,

2. Mgr. Karel Kadlec,

podnikatel, trvale bytem třída Kosmonautů 1069/30, Olomouc,

jsou vinni, že

Ing. Ivan Kyselý (dále též jen „Ivan Kyselý“) nejméně od února 2015 do srpna 2015 v Olomouci a na dalších místech České republiky od plk. Mgr. Karla Kadlece (dále též jen „Karel Kadlec“) jako od náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „KROK“) pravidelně zjišťoval a neoprávněně si cíleně nechával sdělovat konkrétní informace z trestních řízení, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo tato trestní řízení, a to jak z trestních řízení vedených KROK, tak i z dalších trestních řízení, které Karel Kadlec získal jako příslušník Policie České republiky, ačkoliv Ivan Kyselý věděl, že na sdělení takových informací nemá nárok, byl srozuměn s tím, že Karel Kadlec jejich sdělováním vědomě porušuje povinnost mlčenlivosti policisty, a o sdělované informace projevoval aktivní zájem,

Karlu Kadlecovi sděloval svůj názor na postup policie v konkrétních trestních věcech, určitý postup policie schvaloval či vyjadřoval svůj nesouhlas, sděloval Karlu Kadlecovi, jak by měla policie postupovat, aby se postup policie v konkrétních trestních věcech nedotkl například osoby Jiřího Rozbořila,

a byl srozuměn s tím, že pokud bude Karel Kadlec postupovat podle jeho rad a názorů, tak dojde k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti,

a Karlem Kadlecem sdělované informace dále sděloval jiným neoprávněným osobám (nejméně Jiřímu Rozbořilovi či Martinu Majorovi) a byl srozuměn s tím, že i tímto poskytnutím informací by mohlo dojít k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti,

Mgr. Karel Kadlec opakovaně jako příslušník Policie České republiky zastávající funkci náměstka ředitele KROK při výkonu této funkce, tedy jako úřední osoba ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b), c), i), § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, ustanovením § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako policista zejména nesmí zneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby, je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, které v zájmu zabezpečení úkolů policie, včetně úkolů podle trestního řádu, vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, je povinen plnit nestranně, řádně a svědomitě služební povinnosti a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru,

nejméně od února 2015 do srpna 2015 v Olomouci a na dalších místech České republiky pravidelně záměrně poskytoval Ivanu Kyselému, a v jedné trestní věci i Jiřímu Rozbořilovi, konkrétní informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami (informace o samotném vedení trestního řízení, informace o důkazní situaci, informace o plánovaných úkonech trestního řízení, o zamýšleném rozhodnutí ve věci), přičemž takto jednal s vědomím, že Ivan Kyselý získané informace může dál využít k posílení vlivu svého a Karla Kadlece a předá je případně podle vlastní úvahy dalším osobám s významným, byť i neformálním, politickým či ekonomickým vlivem v Olomouckém kraji, a činil tak proto, aby se odvděčil za domnělé zásluhy o to, že nebyl odvolán ze své funkce, a domníval se, že takto podpoří svou kariéru v policejním sboru, případně zajistí své setrvání ve funkci náměstka ředitele KROK díky vlivu jiných osob,

přičemž Karel Kadlec byl srozuměn s tím, že uvedené informace Ivan Kyselý či Jiří Rozbořil by mohli sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací by vedlo k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti,

když takto jednali nejméně v níže uvedených případech:

I. (tzv. kauza Králík)

nejméně od února 2015 do června 2015 v Olomouci v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Karel Kadlec na osobních schůzkách poskytoval Ivanu Kyselému informace o trestním řízení ve věci týkající se podezřelého Mgr. Jaroslava Králíka, vedeném u policejního orgánu Policie České republiky, KROK pod sp. zn. KRPM 19170/TČ-2015-140080 pro skutek kvalifikovaný jako trestný čin poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 5 tr. zákoníku, a to informace o samotném převzetí trestního řízení, a o jeho dalším vedení na KROK, o zamýšleném zahájení trestního stíhání podezřelého Mgr. Jaroslava Králíka s tím, že trestní stíhání nemusí být zahájeno ve vztahu ke skutečnostem spojeným s obchodními společnostmi OHL ŽS, a. s., a JOKVA OLOMOUC, a. s., dále o problému s vyčíslením škody, o právním posouzení věci, o konkrétních provedených úkonech trestního řízení a o jejich výsledcích (např. o výsledku Jaroslava Sedláčka), o jednání Karla Kadlece s jeho nadřízenými o této trestní věci, přičemž Ivan Kyselý sděloval Karlu Kadlecovi svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací,

II. (tzv. kauza Ing. Hana Kaštilová-Tesařová)

nejméně od února do června 2015 v Olomouci v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Karel Kadlec na osobních schůzkách poskytoval Ivanu Kyselému informace o trestním řízení ve věci týkající se obžalované Ing. Hany Kaštilové-Tesařové, vedené u Okresního soudu v Olomouci pod sp. zn. 6 T 231/2014 a vedené u policejního orgánu Policie České republiky, KROK, pod sp. zn. KRPM-14536/TČ-2012-140080 pro skutek právně kvalifikovaný jako trestný čin zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) trestního zákona účinného do 31. 12. 2009, a to informace o výsledcích přípravného řízení, o skutečnostech, které vyplynuly z průběhu hlavního líčení, o interních neveřejných konzultacích policejního orgánu s dozorovým státním zástupcem, které se týkaly jednak požadavků na opatření dalších důkazů potřebných k zastupování obžaloby před soudem, doplnění dosavadních výsledků provedeného finančního šetření k osobě obžalované a názoru státního zástupce na uložení trestů (podmíněného trestu a peněžitého trestu), jakož i o úmyslu a snaze státního zástupce vyvodit trestní odpovědnost Jiřího Rozbořila za jeho výpověď u hlavního líčení, přičemž Ivan Kyselý sděloval Karlu Kadlecovi svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací, nabádal jej, aby obžalovanou Ing. Hanu Kaštilovou-Tesařovou předvolal, a navrhnul jí spolupráci, s tím, že znají její majetkovou situaci, a následně Karla Kadlece (na jeho výzvu) žádal, aby od dalších kroků vůči Ing. Haně Kaštilové-Tesařové upustil a netlačil na ni a spíše zkusil prověřit prodeje dalších domů z majetku města, což Karel Kadlec skutečně zajistil a skutečnost, že se tak stalo, sdělil Ivanu Kyselému,

III. (tzv. kauza Aquapark a akcie města Olomouc)

nejméně od února do července 2015 v Olomouci v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Karel Kadlec na osobních schůzkách poskytoval Ivanu Kyselému informace o trestním řízení vedeném u policejního orgánu Policie České republiky KROK pod sp. zn. KRPM – 125251/TČ-2013-140080 pro okolnosti nasvědčující spáchání trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku podle § 220 odst. 1, 3 tr. zákoníku, a to informace o samotném vedení trestního řízení a o jeho aktuálním rozsahu, o konkrétních provedených a zamýšlených úkonech trestního řízení a o jejich výsledcích, a to zejména o uskutečněném výsledku svědka Paclíka, o plánovaných výsledcích znalce, podezřelých Martina Majora a Martina Novotného, o plánovaném zajištění důkazních

materiálů na Magistrátu města Olomouce a o výsledku a průběhu tohoto zajišťování, přičemž Ivan Kyselý sděloval Karlu Kadlecovi svůj názor na průběh a pozadí celé kauzy, čímž jej motivoval ke sdělení dalších informací, dále Karel Kadlec sděloval Ivanu Kyselému obsah rozhovoru Libora Krejčířika s Jiřím Rozbořilem, který měl po Krejčířikovi požadovat, aby sledoval danou trestní věc z toho pohledu, zda se v ní neobjevují skutečnosti, které by se negativně dotýkaly Jiřího Rozbořila, který byl v rozhodné době předsedou dozorčí rady obchodní společnosti AQUAPARK OLOMOUC, a. s., s čímž obžalovaný Ivan Kyselý souhlasil, dále Kadlec informoval Ivana Kyselého o tom, že z provedeného finančního šetření byly zjištěny podezřelé skutečnosti k osobě Martina Majora (1. náměstek primátora města Olomouce a v rozhodné době člen představenstva obchodní společnosti AQUAPARK OLOMOUC, a. s.), který provedl hotovostní vklad ve výši 250 000 Kč na svůj účet, má peněžní prostředky v celkové výši 3,5 mil. Kč a bankovní schránku, že nevybírá peníze z účtu, a že tedy není zřejmé, z jakých prostředků hradí své běžné potřeby, přičemž Karel Kadlec Ivanu Kyselému vysvětlil, že finanční šetření bylo provedeno pro případ, že by bylo třeba zajistit nárok na náhradu škody, pokud bude zjištěno její způsobení, avšak Ivana Kyselého žádá, aby Martina Majora informoval, že mu policie peníze v dohledné době nezajistí, a že tedy bude mít možnost peníze vybrat a uschovat, což Ivan Kyselý při osobní schůzce uskutečněné následujícího dne Martinu Majorovi sdělil a poradil mu konkrétní způsoby dalšího nakládání s penězi, kterými vyloučí hrozbu jejich zajištění policií, když i následně Ivan Kyselý Karlovi Kadlecovi dal najevo, že informace Martinu Majorovi předal,

IV. (tzv. kauza HC Olomouc)

ve dnech 17. 4. 2015 a 27. 4. 2015 během schůzek v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, v době po 16:00 hodin Karel Kadlec vyrazil Ivanu Kyselému, že bylo policejnímu orgánu Policie České republiky, Územní odbor SKPV Olomouc, postoupeno anonymní oznámení (zaevidované pod sp. zn. KRPM-38411/TČ-2015-140581) týkající se dotací kraje a města na podporu hokejového klubu HC Olomouc, s. r. o. a následně, že ve věci byly zahájeny úkony trestního řízení a že by se mohlo jednat o porušování povinností při správě cizího majetku,

V. (tzv. kauza závodistiště Lazce – jezdecký areál)

dne 23. 7. 2015 v době po 16:00 hodin v hotelu Janiš, v kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Ivan Kyselý informoval Karla Kadlece o své dřívější schůzce s Jiřím Rozbořilem, se kterým se bavil o trestním řízení týkajícího se okolností poskytnutí dotace na výstavbu jezdeckého areálu s ubytovacím zařízením Olomouc-Lazce, přičemž Ivan Kyselý odkázal Jiřího Rozbořila na osobní schůzku s Karlem Kadlecem, Karel Kadlec po ukončení této schůzky telefonicky kontaktoval Radka Petrůje, vedoucího OHK KROK, a žádal ho o schůzku, která se uskutečnila následujícího dne, tedy dne 24. 7. 2015 v době po 8:00 hodin v kanceláři Karla Kadlece č. 433 na adrese Olomouc-Hodolany, tř. Kosmonautů 189/10, ve 4. nadzemním podlaží, kde Radek Petrůj sdělil obviněnému Kadlecovi konkrétní informace o stavu této trestní věci, v níž bylo policejním orgánem Policie České republiky KROK pod sp. zn. KRPM-142869/TČ-2014-140080 zahájeno prověřování na základě oznámení Ministerstva financí ČR pro podezření ze spáchání trestných činů dotační podvod podle § 212 tr. zákoníku, pletichy při zadávání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 tr. zákoníku nebo poškození finančních zájmů EU podle § 260 tr. zákoníku v souvislosti s realizací projektů č. CZ.1.12/3.3.00/18.01142 Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Penzion Lazce a č. CZ.1.12/3.3.00/18.01153 Jezdecký areál s ubytovacím zařízením Olomouc – Jízdárna Lazce, zadavatele MORAVO trading CZ, spol. s r. o., a další zamýšlený postup policejního orgánu v této věci,

následně dne 13. 8. 2015 v době od cca 18:00 hodin v restauraci Potrefená husa, na ul. Opletalova 364/1 v Olomouci Karel Kadlec neoprávněně sdělil Jiřímu Rozbořilovi podrobné informace o stavu trestního řízení v kauze Jízdárna Lazce, když o tyto informace Jiří Rozbořil měl zájem pro svůj osobní vztah k projektu výstavby daného jezdeckého areálu a jeho zázemí a k osobám, které jeho výstavbu a financování prováděly, jakož i z toho důvodu, že na výsledku trestního řízení závisela výše části dotace, která bude muset být ze strany jejího příjemce z důvodu zjištěných pochybení vrácena, Karel Kadlec Jiřímu Rozbořilovi popsal, že je zadáný písmoznalecký posudek, že iniciátorem trestního stíhání byl audit Ministerstva financí, že policie ověřuje čestné prohlášení a personální propojenost zúčastněných firem; Jiří Rozbořil Karlu Kadlecovi naznačoval, že je v zájmu Karla Stehlíka a i jeho, aby kauza nebyla vyhodnocena jako podvod, neboť v takovém případě by činila korekce dotace pouze 25 %, s čímž je Karel Stehlík srozuměn, a nikoliv 100 %, jak by tomu bylo v případě podvodu, načež Karel Kadlec podrobně vylíčil úkony, které v této trestní věci učiní, resp. nechá učinit tak, „aby mu to sedlo“ a aby nebyla dovozována trestní odpovědnost konkrétní osoby a tedy věc policejním orgánem odložena, k čemuž si s Jiřím Rozbořilem smluvil lhůtu přibližně do října 2015,

VI. (tzv. kauza poznatek FAÚ k osobě Brisuda – Vocabolario I.)

dne 16. 4. 2015 v době kolem 8:15 hodin ve své kanceláři č. 433 na adrese Olomouc-Hodolany, tř. Kosmonautů 189/10, ve 4. nadzemním podlaží, Karel Kadlec uložil svému podřízenému Radku Petrůjovi jako vedoucímu OHK KROK zjistit informace k okolnostem provedené lustrace na osobu Reginy Skokanové, která je životní partnerkou jeho přítele plk. Milana Pospíška, MSc., ředitele Úřadu služby kriminální policie a vyšetřování, a následně téhož dne v čase kolem 10:40 hodin Petrůj sdělil Kadlecovi, že se jedná o věc zaslanou z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ), která je prověřována policejním orgánem KROK pod sp. zn. KRPM-46182/TČ-2015-140581 pro podezření ze spáchání zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, a která se týká Jakuba Skokana, bratra Reginy Skokanové, společnosti VOCABOLARIO, s. r. o., a dále osoby Lukáš Brisuda a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ 5M5 2700, které je evidováno na firmu Ing. Ivo Skokana, otce Reginy Skokanové, a Kadlec následně téhož dne v čase kolem 12:25 hodin ve své kanceláři telefonicky hovořil s Pospískem a za účelem předání podrobnějších informací si s ním domluvil osobní schůzku, jejíž termín si upřesnili následujícího dne telefonicky, a následně dne 17. 4. 2015 v době po 13:30 hod. se Karel Kadlec osobně setkal s Milanem Pospískem na přesně nezjištěné benzínové čerpací stanici v Mohelnici, kde mu sdělil veškeré informace o předmětné trestní věci, které předtím získal od Petrůje, s vědomím, že tyto Milan Pospíšek nepotřeboval pro služební účely, ale pouze pro osobní potřebu,

VII. (tzv. kauza poznatek FAÚ k osobě Brisuda – Vocabolario II.)

dne 17. 4. 2015 v době mezi cca 16:00 hodin až 18:00 hodin v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Karel Kadlec vyzradil Ivanu Kyselému, že KROK obdrželo z Finančně analytického útvaru Ministerstva financí ČR (FAÚ) poznatek (evidovaný pod sp. zn. KRPM-46182/TČ-2015-140581), který se týká hospodářské trestné činnosti osoby Jakuba Skokana a osobního motorového vozidla zn. Mercedes, RZ 5M5 2700, které je evidováno na firmu Ing. Ivo Skokana, otce Reginy Skokanové,

VIII. (tzv. kauza Tesco SW)

dne 23. 2. 2015 v době okolo 17:26 hodin během schůzky v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Karel Kadlec vyzradil Ing. Ivanu Kyselému aktuální stav v trestní věci vedené policejním orgánem Policie ČR, ÚOKFK, expozitura

Ostrava pod sp. zn. OKFK-1068/TČ-2012-252503 ve fázi prověřování pro podezření ze spáchání zločinu sjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c), odst. 3 tr. zákoníku v souběhu se zločinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, případně jiných trestných činů, a sice, že je plánováno vydání usnesení o zahájení trestního stíhání, že dozorový státní zástupce na to, aby bylo vydáno v březnu 2015, což však nebude reálné, neboť je potřeba provést celou řadu dalších úkonů prověřování a jeho vydání je policejním orgánem předpokládáno nejdříve v průběhu měsíce května 2015, když tyto informace krátce předtím získal bez jakéhokoliv právního důvodu, aniž by je tedy potřeboval pro služební potřebu, od Ing. Jiřího Jacha, tehdejšího vedoucího expozitury ÚOKFK v Ostravě,

IX. (tzv. kauza Šternberk)

dne 27. 5. 2015 během schůzky v hotelu Janiš, kavárně Cafe DeLux, ul. Lipenská 11/7, Olomouc-Hodolany, Karel Kadlec vyzradil Ing. Ivanu Kyselému, že vydal svému podřízenému Radku Petrůjovi pokyn, aby místně příslušný územní odbor SKPV vyvodil trestně právní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města Šternberk v reakci na případ zpronevěry finančních prostředků z parkovacích automatů, které se ve městě Šternberk měl dopouštět bývalý ředitel městské policie Pavel Pospíšil [vedeno pod sp. zn. KRPM-30673/TČ-2015-140581 pro trestný čin zpronevěry 206 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku], a dále Karel Kadlec sdělil Ivanu Kyselému, že je již policejním orgánem územního odboru SKPV Olomouc pod sp. zn. KRPM-59149/Čj-2015-140581 vedeno šetření pro poznatek obdrženy z odboru HK pod sp. zn. KRPM- 30673/TČ-2015-140581, proti starostovi města Šternberk Ing. Stanislavu Orságovi, ale že Karlu Kadlecovi jde o místostarostu Michala Oborného, o němž se hanlivě vyjadřoval,

t e d y

obviněný Ing. Ivan Kyselý

pod body I.–V., VII.–IX.

řídil jiného, aby jako úřední osoba, která v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

obviněný Mgr. Karel Kadlec

pod body I.–IX.

jako úřední osoba, která v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu,

č í m ž s p á c h a l i

obviněný Ing. Ivan Kyselý

účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku na přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku,

obviněný Mgr. Karel Kadlec

přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku

a o d s u z u j í s e

obviněný Ing. Ivan Kyselý

podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na **2 (dva) roky**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba na **3 (tři) léta**.

Podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obviněnému ukládá peněžitý trest v 150 denních sazbách, přičemž denní sazba činí 7 000 Kč, tedy v celkové výměře 1 050 000 Kč.

obviněný Mgr. Karel Kadlec

podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody na **3 (tři) léta**.

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanoví zkušební doba na **5 (pět) let**.

Podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obviněnému ukládá peněžitý trest v 365 denních sazbách, přičemž denní sazba činí 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč.

Podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku se obviněnému ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na **5 (pět) let**.

II. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného Ing. Jiřího Rozbořila **odmítá**.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 20. 10. 2023, sp. zn. 29 T 9/2019, byl obviněný Ing. Ivan Kyselý pod body I.–V. a VII.–IX. shledán vinným pokusem účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, obviněný Mgr. Karel Kadlec byl pod body I.–IX. shledán vinným pokusem zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku a obviněný Ing. Jiří Rozbořil byl pod bodem V. uznán vinným jednak zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, jednak účastenstvím ve formě pomoci na zločinu (správně přečinu) zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

2. Za uvedené trestné činy byl obviněný Ing. Ivan Kyselý odsouzen podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Dále mu byl podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve 182 denních sazbách ve výši 3 000 Kč, tedy v celkové výměře 346 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo rozhodnuto, že peněžitý trest bude zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 30 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 6 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obviněný nezaplatí dílčí splátku včas. Obviněný Mgr. Karel

Kadlec byl podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 3 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Dále mu byl podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve 365 denních sazbách ve výši 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo rozhodnuto, že peněžitý trest bude zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 15 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 3 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obviněný nezaplatí dílčí splátku včas. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 5 let. Obviněný Ing. Jiří Rozbořil byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let a 6 měsíců. Dále mu byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve 182 denních sazbách ve výši 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 182 000 Kč. Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku bylo rozhodnuto, že peněžitý trest bude zaplacen v pravidelných měsíčních splátkách ve výši 10 000 Kč splatných vždy k 15. dni v měsíci, počínaje 15. dnem kalendářního měsíce následujícího po měsíci, kdy rozsudek nabude právní moci, přičemž poslední splátka bude ve výši 2 000 Kč. Výhoda splátek odpadá, jestliže obviněný nezaplatí dílčí splátku včas.

3. Proti označenému rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání obvinění Ing. Jiří Rozbořil, Ing. Ivan Kyselý, Mgr. Karel Kadlec a státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci. Všichni obvinění zaměřili svá odvolání proti všem výrokům, jež se jich týkaly, státní zástupce vrchního státního zastupitelství podal odvolání proti výroku o trestu v neprospěch obviněných Ing. Ivana Kyselého a Mgr. Karla Kadlece. Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 21. 10. 2024, sp. zn. 4 To 8/2024, podle § 258 odst. 1 písm. b), e), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek částečně zrušil, a to u obviněného Ing. Ivana Kyselého ve výroci o uloženém peněžitém trestu podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku a u obviněného Mgr. Karla Kadlece v celém výroku o trestu (výrok I.). Za splnění podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnému Ing. Ivanu Kyselému uložil podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku peněžitý trest ve 182 denních sazbách, kdy výše denní sazby činí 10 000 Kč, tedy v celkové výměře 1 820 000 Kč. Obviněnému Mgr. Karlu Kadlecovi uložil podle § 329 odst. 2 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 3 let a 6 měsíců, pro jehož výkon jej podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku mu dále uložil peněžitý trest ve 365 denních sazbách, kdy výše denní sazby činí 600 Kč, tedy v celkové výměře 219 000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku byl obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 5 let (výrok II.). V ostatních výroci zůstal napadený rozsudek nezměněn (výrok III.) Odvolání obviněných Ing. Ivana Kyselého, Mgr. Karla Kadlece a Ing. Jiřího Rozbořila byla zamítnuta (výrok IV.).

4. Podle skutkových zjištění soudu prvního stupně se obvinění označené trestné činnosti dopustili tím, že:

Ing. Ivan Kyselý (dále též jen „Ivan Kyselý“) nejméně od února 2015 do srpna 2015 v Olomouci a na dalších místech České republiky od plk. Mgr. Karla Kadlece (dále též jen „Karel Kadlec“) jako od náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „KROK“) soustavně a pravidelně

zjišťoval a neoprávněně si cíleně nechával sdělovat konkrétní informace z trestních řízení, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo tato trestní řízení, a to jak z trestních řízení vedených KROK, tak i z dalších trestních řízení, které Karel Kadlec získal jako příslušník Policie České republiky, ačkoliv Ivan Kyselý věděl, že na sdělení takových informací nemá nárok, byl srozuměn s tím, že Karel Kadlec jejich sdělováním vědomě porušuje povinnost mlčenlivosti policisty, a o sdělované informace projevoval aktivní zájem,

Karlu Kadlecovi sděloval svůj názor na postup policie v konkrétních trestních věcech, určitý postup policie schvaloval či vyjadřoval svůj nesouhlas, sděloval Karlu Kadlecovi, jak by měla policie postupovat, aby se postup policie v konkrétních trestních věcech nedotkl například osoby Jiřího Rozbořila,

a byl srozuměn s tím, že pokud bude Karel Kadlec postupovat podle jeho rad a názorů, tak dojde k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení,

a Karlem Kadlecem sdělované informace dále sděloval jiným neoprávněným osobám (nejméně Jiřímu Rozbořilovi či Martinu Majorovi) a byl srozuměn s tím, že i tímto poskytnutím informací by mohlo dojít k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti,

Mgr. Karel Kadlec opakovaně jako příslušník Policie České republiky zastávající funkci náměstka ředitele KROK při výkonu této funkce, tedy jako úřední osoba ve smyslu ustanovení § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b), c), i), § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, ustanovením § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kdy jako policista zejména nesmí zneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby, je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, které v zájmu zabezpečení úkolů policie, včetně úkolů podle trestního řádu, vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, je povinen plnit nestranně, řádně a svědomitě služební povinnosti a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru,

nejméně od února 2015 do srpna 2015 v Olomouci a na dalších místech České republiky soustavně a pravidelně záměrně poskytoval Ivanu Kyselému, a v jedné trestní věci i Jiřímu Rozbořilovi, konkrétní informace z trestních řízení, které měly zůstat v zájmu zabezpečení úkolů policie a dosažení účelu trestního řízení utajeny před nepovolanými osobami (informace o samotném vedení trestního řízení, informace o důkazní situaci, informace o plánovaných úkonech trestního řízení, o zamýšleném rozhodnutí ve věci), přičemž takto jednal s vědomím, že Ivan Kyselý získané informace může dál využít k posílení vlivu svého a Karla Kadlece a předá je případně podle vlastní úvahy dalším osobám s významným, byť i neformálním, politickým či ekonomickým vlivem v Olomouckém kraji, a činil tak proto, aby se odvděčil za domnělé zásluhy o to, že nebyl odvolán ze své funkce, a domníval se, že takto podpoří svou kariéru v policejním sboru, případně zajistí své setrvání ve funkci náměstka ředitele KROK díky vlivu jiných osob,

přičemž Karel Kadlec byl srozuměn s tím, že uvedené informace Ivan Kyselý či Jiří Rozbořil by mohli sdělit dalším nepovolaným osobám a že sdělení uvedených informací by vedlo k ohrožení či maření dosažení základního cíle trestního řízení, kterým je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti, a k tomu, že Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení,

Ing. Jiří Rozbořil dne 13. 8. 2015 v době po 18. hodině v restauraci Potrefená husa, ul. Opletalova 364/1, Olomouc, od Karla Kadlece, o němž věděl, že je náměstkem ředitele KROK, se snažil získat a získal informaci o stavu trestního řízení vedeného policejním orgánem řízeným Karlem Kadlecem ve věci prověřování okolností výstavby a financování Jezdeckého areálu s ubytovacím zařízením Olomouc – Penzion Lazce a poté, co mu Karel Kadlec vyličil, jaké kroky může učinit proto, aby nebyla vyvozena trestní odpovědnost konkrétních osob a věc byla odložena, k čemuž si s Karlem Kadlecem smluvil lhůtu přibližně do října 2015, na to Karlu Kadlecovi slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace poskytne, za ušetření třiceti milionů korun, blíže neupřesněnou finanční částku, což Karel Kadlec nepřijal a na naléhání Jiřího Rozbořila se vyjádřil neurčitě, a byl srozuměn s tím, že Karel Kadlec není oprávněn sdělovat mu informace z činnosti KROK jako policejního orgánu, není oprávněn do jeho činnosti aktivně zasahovat podle přání obžalovaného Jiřího Rozbořila,

když takto jednali nejméně v případech v podrobnostech uvedených pod body I. – IX. výroku tohoto rozsudku (který je stranám znám).

5. Pro úplnost lze doplnit, že soudy nižších stupňů nerozhodovaly ve věci obviněných poprvé. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 16. 7. 2021, sp. zn. 29 T 9/2019, byl obviněný Ing. Ivan Kyselý uznán vinným účastenstvím ve formě pomoci na přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (v bodech I.–V.), obviněný Mgr. Karel Kadlec přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (v bodech I.–V.) a obviněný Ing. Jiří Rozbořil zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku (v bodě IV.). Za to byl odsouzen obviněný Ing. Ivan Kyselý podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku mu byl uložen peněžitý trest v 30 denních sazbách ve výši 70 000 Kč, tedy v celkové výměře 2 100 000 Kč. Obviněný Mgr. Karel Kadlec byl podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 4 let. Dále mu byl podle § 67 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve 120 denních sazbách ve výši 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 144 000 Kč. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku byl obviněnému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na dobu 4 let. Obviněný Ing. Jiří Rozbořil byl podle § 332 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let. Dále mu byl podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve 180 denních sazbách ve výši 1 000 Kč, tedy v celkové výměře 180 000 Kč. Podle § 226 písm. b) tr. ř. byli obviněni Ing. Ivan Kyselý a Mgr. Karel Kadlec zproštěni obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. 2 VZV 6/2015, pro skutky odpovídající skutkům pod body VI., VII., VIII. a IX. podané obžaloby, jimiž měli spáchat obviněný Ivan Kyselý účastenství ve formě organizátorství na zvlášť závažném zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, obviněný Karel Kadlec zvlášť závažný zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem. Dále bylo rozhodnuto o zproštění celé obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 28. 6. 2018, sp. zn. 2 VZV 6/2015, pro skutek, jehož se měl dopustit obviněný Mgr. Radek Petrůj,

neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem. Proti tomuto rozsudku podali odvolání státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci a obvinění Ing. Ivan Kyselý, Mgr. Karel Kadlec a Ing. Jiří Rozbořil. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci odvolání zaměřil v neprospěch obviněných Ing. Ivana Kyselého, Mgr. Karla Kadlece a Ing. Jiřího Rozbořila do výroků o vině [pod body A) I. až IV.] a proti zprošťujícím výročkům v neprospěch obviněných Ing. Ivana Kyselého a Mgr. Karla Kadlece [pod body B) I. až V.]. Obvinění podali odvolání proti rozsudku v části, jíž byli uznáni vinnými a odsouzeni k trestu, a to v rozsahu, který se toho kterého obviněného týkal. Pro úplnost lze dodat, že státní zástupce podal odvolání i proti zprošťujícímu výroku v neprospěch obviněného Mgr. Radka Petrůje, to však vzal zpět a předseda senátu Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci usnesením ze dne 25. 1. 2022, sp. zn. 29 T 9/2019, podle § 250 odst. 4 tr. ř. vzal zpětvzetí odvolání státního zástupce na vědomí. Usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1. 2. 2023, sp. zn. 4 To 17/2022, byl podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce a obviněných Ing. Ivana Kyselého, Mgr. Karla Kadlece a Ing. Jiřího Rozbořila napadený rozsudek zrušen v celé odsuzující části (pod písmenem A) a ve výrocích pod písmenem B, jimiž byli obvinění Ing. Ivan Kyselý a Mgr. Karel Kadlec podle § 226 písm. b) tr. ř. zproštěni obžaloby (výrok I.). Podle § 259 odst. 1 tr. ř. byla věc ve zrušené části vrácena soudu prvního stupně, aby učinil nové rozhodnutí (výrok II.). V dalším rozhodovaly soudy tak, jak bylo rekapitulováno v úvodu tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu.

II. Dovolání a vyjádření k nim

6. Proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21. 10. 2024, sp. zn. 4 To 8/2024, podali obvinění Ing. Ivan Kyselý, Mgr. Karel Kadlec i Ing. Jiří Rozbořil prostřednictvím obhájců dovolání.

7. Obviněný Ing. Ivan Kyselý v dovolání odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. a namítl, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů (nebo jsou založena na procesně nepoužitých důkazech) a že napadená rozhodnutí spočívají na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení.

8. Nejprve zdůraznil, že skutková zjištění uvedená v popisu skutku ve výroku o vině musí být omezena tím, co bylo v základu žalováno ke konkrétním jednáním, a že pokud se odsuzující rozsudek týká více skutků a jejich popis ve výroku o vině je uveden návětím, mělo by takové návěti obsahovat jen skutečnost zevšeobecňující to, co bylo soudem zjištěno k oněm konkrétním skutkům, které tvoří základ projednávané věci. Tím spíše, že návěti z druhého rozsudku soudu prvního stupně potvrzeného odvolacím soudem je opět zakončeno slovy „když takto jednali přinejmenším v níže uvedených případech“ a pokračuje se popisem jednotlivých skutků. Konstatoval, že vycházejí z této premisy je nutno shledat zřetelné rozpory mezi návětím a popisem skutků pod body I. až V. a VII. až IX., které se týkají jeho osoby. Ke skutkům pod body I. až III., u nichž bylo uvedeno, že obviněný měl spoluobviněnému Karlu Kadlecovi sdělovat svůj názor na průběh a pozadí těchto kauz, čímž jej měl motivovat ke sdělení dalších informací, poznamenal, že uvedené kauzy byly letitě medializovány, byly hojně mezi občany a představiteli města Olomouc diskutovány a Karlu Kadlecovi sděloval ze svých znalostí možné pozadí a související skutečnosti, ke kterým jako policista neměl přístup či by je jinak nezískal. Skutkové tvrzení o motivaci považoval za spekulaci bez relevantního důkazu. Jednání popsané pod bodem V. podle dovolatele zcela vybočuje z celkového žalovaného a odsouzeného rámce, když tam není vyjádřeno nic

o neoprávněném získávání informací z jeho strany. Pokud z odposlechnutého hovoru vyplývá, že v této kauze odkázal tehdejšího hejtmana Jiřího Rozbořila na policistu Karla Kadlece, činil tak při vědomí toho, že Jiří Rozbořil mimo výše uvedenou funkci stál rovněž v čele Regionální rady, která mohla být činností jiných osob krácena na evropských penězích, a proto mu podle jeho názoru příslušelo postavení osoby zastupující možného poškozeného s tomu odpovídajícími právy podle trestního řádu. U skutků pod body IV. až IX. v popisu skutku chybí cokoliv o jeho neoprávněném soustavném, pravidelném a cíleném zjišťování neveřejných informací, a i z odposlechnutých hovorů, na kterých je tento popis postaven. Z toho plyne, že kriminalizované informace nežádal, zčásti o dotčených řízeních či skutečnostech nevěděl a sdělil mu je Karel Kadlec sám bez jeho iniciace. Měl proto za to, že popis skutků za návštěm neumožňuje zvolenou právní kvalifikaci označující jej za účastníka či dokonce organizátora trestné činnosti.

9. Za pochybení dále považoval, že žádný ze soudů nižších stupňů se nezabýval tím, zda soudy specifikované neoprávněné uniklé informace byly objektivně způsobilé ohrozit či zmařit účel trestního řízení. S tím, že nešlo o informace ohrožující či dokonce mařící účel trestního řízení, korespondují i hodnotící závěry prvního i nyní napadeného druhého rozsudku nalézacího soudu potvrzeného v otázce viny i soudem odvolacím, podle kterých nebylo zjištěno, že by došlo ke konkrétnímu ovlivnění některého úkonu, že by došlo ke zmaření určitého úkonu, zničení důkazů, nevyšetření některé trestné činnosti, odložení věci která neměla být odložena nebo že by byl nezákonně stíhán někdo, kdo stíhán být neměl, tedy souhrnně že by trestní řízení probíhalo jinak, než by podle zákona mělo. Dále vytkl, že odvolací soud ve svém rozhodnutí nerozlišoval v některých případech ani to, zda kriminalizované informace podané Karlem Kadlecem jsou pravdivé a lze na ně vztáhnout trestněprávní odpovědnost. Ku příkladu uvedl skutek pod bodem IX., v němž měl Karel Kadlec sdělit, že vydal svému podřízenému pokyn vyvodit trestněprávní důsledky vůči vedoucím představitelům samosprávy města Šternberk a že je již policií vedeno šetření pro získaný poznatek proti starostovi tohoto města, ač již z prvního rozsudku nalézacího soudu plyne, že z příslušných policejních spisů nic takového zjištěno nebylo.

10. Ke skutkovým tvrzením souvisejícím se skutkem pod bodem III., podle nichž měl předat Martinu Majorovi informaci, že u něj policie provedla finanční šetření ve vztahu k jeho penězům v bance a že si je může schovat, a podle nichž měl Jiřímu Rozbořilovi předat informaci, že policie hodlá provést na olomouckém magistrátu nebytovou prohlídku za účelem zajištění listin, uvedl, že Karel Kadlec mu prvně sdělil informaci o výsledku finančního šetření k Martinu Majorovi v odposlechnutém hovoru ze dne 13. 3. 2015, aniž o to žádal či dříve o tom věděl, další dva měsíce tuto informaci nikomu nesdělil a učinil tak až poté, co ho o to požádal Karel Kadlec v situaci, kdy podle dalšího odposlechnutého hovoru ze dne 21. 5. 2015 sdělil, že tato kauza jde z jeho strany „do hajzlu“ a tedy že nejsou a nebudou dány zákonné podmínky pro případné zajištění peněz na náhradu škody, odvislé od obvinění konkrétní osoby. Dodal, že Martin Major při výslechu před soudem uvedl, že peníze nechal tam, kde byly, a dále že v krátké době nato byla šetřená kauza pravomocně odložena a že ani zpětné prověření po zahájení trestního stíhání v této věci nezjistilo v konečném rozhodnutí o odložení žádná pochybení. Závěr o předání informace o chystané nebytové prohlídce na olomouckém magistrátu Jiřímu Rozbořilovi byl stavěn na odposlechnutém hovoru ze dne 26. 2. 2015, přičemž ani zde obviněný o žádnou informaci v tomto směru nežádal. Zdůraznil, že i podle prvního rozsudku soudu prvního stupně je tento hovor velice špatně slyšitelný, což potvrzuje i příslušný znalecký posudek z odvětví fonoskopie. Nebylo pak ani řečeno, o jaké listiny či další materiály by při nebytové prohlídce mělo jít, prohlídka nakonec provedena nebyla a policie posléze požádala jen o vydání materiálů podle vlastního výběru na místě.

Konečně zdůraznil, že tato medializovaná kauza šetřená v dané době již několik let byla krátce na to pravomocně odložena, neboť nebyl zjištěn žádný trestný čin.

11. Jelikož skutkový stav neodpovídá důkazní situaci, nelze podle dovolatele za zákonnou a spravedlivou považovat ani zpřísněnou právní kvalifikaci užitou v druhém odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně z pokynu předchozího rozhodnutí odvolacího soudu spočívajícího v tom, že ve stadiu pokusu mohl způsobit (možnou) vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Skutková, resp. právní konstrukce umožňující tuto překvalifikaci byla odvolacím soudem a z jeho pokynu předtím nalézacím soudem založena na tom, že pokud sděloval Karlu Kadlecovi své názory a pozadí šetřených kauz, nemohl vědět, zda se Karel Kadlec nechá ovlivnit těmito názory a nedojde tak k narušení činnosti státního orgánu, a dále na tom, že tím, že některé informace předal dál, ztratil nad jejich dalším užitím kontrolu a pro ten případ měl být srovnán s uvedeným těžším následkem. Tato konstrukce je však podle jeho názoru zatížena spekulací. Poukázal na závěry soudů, podle nichž k reálné vážné poruše v činnosti orgánů státní správy nedošlo, nebylo zjištěno, že by získané informace skutečně použil ve svém podnikání či společenských vztazích, nikde pak není konkretizováno, jaké měly být jeho rady či názory, podle kterých pokud by Karel Kadlec postupoval, by došlo k ohrožení či zmaření zjištěného reálného pachatele reálného trestného činu.

12. Další námitky tento dovolatel zaměřil proti výroku o peněžitém trestu. Zdůraznil, že stanovení příjmů a majetku obviněného ve smyslu § 68 odst. 4 tr. zákoníku nemůže být založeno na libovůli bez alespoň základního ověření aktuálních a relevantních dalších údajů. Soud své rozhodnutí založil na výpovědi obviněného ze dne 14. 10. 2015 (poznámka Nejvyššího soudu: den 14. 10. 2025 je uveden zřejmě nesprávně), kde je na prvním listu protokolu v kolonce čistý příjem uvedeno 2 000 000 Kč měsíčně díky dluhopisům, což uvedl i Ivan Langer, a na finančním šetření předloženém státním zástupcem. Zdůraznil, že jeho výslech proběhl po patnácti hodinách od jeho zadržení v době od 22:40 do 0:50 hod. Jejich příjmy pak není možno vázat na spoluakcionářský podíl na určité společnosti, neboť z údajů z protokolu o jeho výslechu plyne odlišný zdroj – výnos z dluhopisů. Za podstatné pak považoval, že tento údaj se vztahuje k říjnu 2015 a nikoliv k datu posledního rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 21. 10. 2024. Jeho aktuální příjmy po téměř 10 letech nikdo nezjistil ani neověřil. V doplněném finančním šetření, o které se opírá navýšení peněžitého trestu, je uvedena toliko specifikace počtu obchodních společností, v kterých je v nějaké pozici, chybí však zjištění jmění jednotlivých společností, tedy aktiv po odečtu pasiv. Takový materiál podle jeho přesvědčení nemůže sloužit pro kvalifikovaný odhad majetkových poměrů obviněného; navýšení peněžitého trestu tak postrádá zákonný podklad.

13. Dovolatel Ing. Ivan Kyselý navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil oba napadené rozsudky a uložil soudu prvního stupně věc znovu projednat a rozhodnout.

14. Obviněný Mgr. Karel Kadlec v dovolání odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h), m), i) tr. ř. Namítl, že rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, a ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy, rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) tr. ř., přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech g) a h), a že byl uložen trest odnětí svobody přičítací se zákonným a ústavním limitům. Napříč deklarovaným důvodům dovolání obviněný podle své kvalifikace rozdělil obsáhlé výtky na 6 skupin dovolacích

námitek týkajících se: A) porušení mlčenlivosti policisty podle § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, B) pokusu kvalifikované skutkové podstaty § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, C) výroku o trestu: svévolné a současně velmi závažné tvrzení odvolacího soudu, že se měl dopustit trestné činnosti v podstatně větším rozsahu, než za který byl odsouzen (vymezením skutku v rozsudku), D) uložení nepodmíněného trestu v rozporu se zákonnými i ústavními limity, E) nepřezkoumatelných závěrů soudů o motivaci obviněného odvděčit se určitým osobám za svou služební či společenskou pozici a setrvat v klientelistických vazbách s nimi, F) protiústavního opomenutí klíčových důkazů bez relevantního odůvodnění.

15. Stejně jako v předcházejícím trestním řízení obviněný popřel, že by se dopustil trestné činnosti, která je mu dávana za vinu, především s odkazem na skutečnost, že pokud v nějakých případech vůbec došlo k jakémukoliv sdělení informací, pak tyto s ohledem na jejich charakter a okolnosti konkrétního trestního řízení nepodléhaly mlčenlivosti podle § 115 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, protože nesplňovaly obligatorní požadavek, že by se jednalo o informace, jejichž neutajení před nepovolanými osobami by mohlo ohrozit plnění působnosti daného sboru nebo by mohlo ohrozit oprávněné zájmy třetích osob. Popřel také to, že by jeho jednání směřovalo, tím méně bezprostředně, k jakékoliv poruše v činnosti KROK, natož tak vážné, a že by sdělené informace vůbec byly způsobilé takovou poruchu vyvolat.

16. Upozornil, že skutková věta, podle níž by celá aplikovaná kvalifikace podle § 329 odst. 1, 2 tr. zákoníku měla zůstat ve stadiu pokusu, zcela neodpovídá odůvodnění rozsudku, v němž je trestný čin podle základní skutkové podstaty považován za dokonáný v přímém úmyslu, přičemž ve stadiu pokusu v nepřímém úmyslu měla zůstat pouze kvalifikovaná skutková podstata, tedy nedokonán měl zůstat pouze tzv. těžší následek (část I. Skutek, právní kvalifikace).

17. Konkrétně pod dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. při respektu ke skutkovým zjištěním soudů nižších stupňů vytkl zjevnou absenci naplnění následujících právních znaků. Jedná se o porušení mlčenlivosti policisty podle výše zmíněného ustanovení zákona o Policii České republiky, které má zakládat naplnění znaku vykonávání pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu ve smyslu § 329 odst. 1 tr. zákoníku, a to především proto, že stávající skutková zjištění ve vztahu k informacím, které měly být obviněným neoprávněně sděleny osobám mimo policii, neumožňují právní závěr o naplnění znaku „skutečnosti, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi“ (pro neprovržení jejich pravdivosti a skutečného původu z trestního spisu), a znaku „nutnosti utajení informace“ (srov. „vyžadují, aby zůstaly utajeny“), resp. „způsobilosti neutajení informace ohrozit služební cíle“ ve smyslu znění a výkladu ustanovení § 115 odst. 1 zákona o policii. Dále podle dovolatele absentoval pokus těžšího následku v podobě vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci, kdy uvedený hrozící následek byl soudy pouze obecně konstatován vágní parafrází daného obligatorního právního znaku skutkové podstaty, aniž by soudy opatřily a v rozsudcích vyjádřily jakákoliv konkrétnější skutková zjištění, včetně vysvětlení, jak je možné, že k žádnému následku nedošlo, přestože měl bezprostředně hrozit. V tomto smyslu lze podle jeho názoru hovořit o judikatorním přesahu řešení této věci, neboť dosavadní judikatura neposkytla podrobnější vymezení pojmu vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci.

18. Ve vztahu k výroku o trestu vytkl zcela svévolné tvrzení odvolacího soudu, že se měl obviněný dopustit trestné činnosti v podstatně větším rozsahu, než za který byl odsouzen, což

se stalo klíčovým bodem odůvodnění, proč není na místě uložit jiný než nepodmíněný trest odnětí svobody. S ohledem na hrubé vady odůvodnění rozhodnutí vytkl uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody přičítací se v konkrétním případě zákonným i ústavním limitům, přičemž z opatrnosti uplatnil i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. i) tr. ř. [část II Dovolací důvod podle písm. h) – nesprávné právní posouzení (shrnutí)].

19. V rámci podrobnějšího odůvodnění dovolacích námitek v další části podání (část XI. Nepodmíněný trest) dovolatel rozvedl, že trest považoval za nespravedlivý nejen samostatně, ale tím spíše ve spojení s ostatními uloženými tresty, a to i s ohledem na skutečnost, že uložení podmíněného trestu obviněnému bylo za dané právní kvalifikace vázáno buď na uložení trestu na samotné dolní hranici (3 roky), nebo na mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 odst. 6 tr. zákoníku. Změna (zprísňení) výroku o trestu provedená odvolacím soudem neměla oporu v zákonné úpravě ukládání trestů, ani ve skutkovém stavu. Podle obviněného došlo v jeho neprospěch k závažnému porušení ustanovení § 38 odst. 2, § 39 odst. 1, 2, 7 písm. c) a § 58 odst. 6 tr. zákoníku. V rovině formálního odůvodnění nepodmíněného trestu došlo k závažnému porušení zákona, kdy odvolací soud evidentně některá ze zákona obligatorní kritéria ukládání trestu přes jejich zvýšený význam v projednávané věci vůbec nezmnínil, a nutně tedy ani nemohl materiálně vyhodnotit. Předně podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku je soud povinen (jako kritérium „povahy a závažnosti trestného činu“) hodnotit na straně pachatele „míru jeho zavinění a jeho pohnutku, záměr nebo cíl“. Soud v odůvodnění trestu, v kontextu zjištění o úplné absenci jakéhokoliv následku trestného činu, vůbec nezmnínil, že obviněný měl k těžšímu následku (postihovanému vyšší trestní sazbou, jež vedla k nepodmíněnému potrestání, resp. je vůbec umožnila) směřovat podle vlastních zjištění soudů pouze v nepřímém úmyslu, tedy že tvrzenou vážnou poruchu v činnosti KROK, jež nenastala, obviněný způsobit v žádném případě přímo nechtěl. Nemělo to být jeho záměrem ani cílem. To je z hlediska úvah o spravedlivém trestu mimořádně zásadní moment, který zůstal zcela nezohledněn. Podle § 39 odst. 7 písm. c) tr. zákoníku je soud při trestání pokusu trestného činu povinen přihlídnout k tomu, „do jaké míry se jednání pachatele k dokonání trestného činu přiblížilo, jakož i k okolnostem a k důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo“. Soud sice formálně deklaroval, že tak učinil, nicméně pouze uvedenými slovy zákona, aniž by v daném směru uvedl jakoukoliv konkrétní skutečnost či jakékoliv skutečné hodnocení. Po procesní stránce jde přitom o okolnosti otevírající aplikaci ustanovení § 58 odst. 6 tr. zákoníku, které v odůvodnění rozsudku zůstalo zcela opomenuto. Připomněl nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 631/23, který nezákonné nepoužití § 58 tr. zákoníku a neuložení trestu pod dolní hranici trestní sazby stanovené trestním zákoníkem, ač pro takový postup (ve prospěch obviněného) byly splněny zákonné podmínky, hodnotí jako závažné procesní pochybení s možnou relevancí (nijak nevyloučenou nespornou „nenárokovostí“ mimořádného snížení) pro mimořádný opravný prostředek i ústavní stížnost. Dovolatel měl za to, že všechny okolnosti aktuální věci obviněného zjevně naplňují judikaturou zdůrazňovaná kritéria možného využití postupu podle § 58 tr. zákoníku. Naprosto zásadní, a přesto zcela opomenutou okolností, k níž mělo být podle 39 odst. 1 tr. zákoníku obligatorně přihlídnuto, je skutečnost, že obviněný byl za totožný skutek potrestán v řízení ve věcech služebního poměru, a to propuštěním ze služebního poměru. Ztráta nejen konkrétního zaměstnání (funkce), ale obecně celé profesní kariéry u Policie ČR, a to ztráta principiálně definitivní, má materiálně charakter velmi citelného trestu, svou závažností srovnatelného s tresty ukládaným v trestním řízení. Obviněný je přesvědčen, že daná okolnost zůstala řádně nezohledněna i v rámci zásady *ne bis in idem*. Další vůbec nezmnínenou materiálně polehčující okolností na straně obviněného je vedení zcela řádného života nejen před spácháním skutku (to zohledněno bylo), ale rovněž po celou dobu více než 9letého trestního řízení, což zásadně ovlivňuje úvahu, do jaké míry lze na obviněného působit výchovným trestem nespojeným s odnětím

svobody. Řádně zohledněna nebyla ani zcela nepřiměřená celková délka trestního řízení. K vyhodnocení konkrétní zvolené sazby zdůraznil, že současně byl uložen peněžitý trest v 365 denních sazbách, čemuž odpovídá náhradní trest v trvání (dalších) 2 let. Takový trest se jeví spíše jako ze zákonných hledisek nepřijatelná demonstrativní odplata, motivovaná i tím, že orgány činné v trestním řízení neuspěly s prokázáním závažnější trestné činnosti, pro niž usilovaly o ještě přísnější nepodmíněné potrestání (srov. původní sazba 5-12 let za údajné přijetí úplatku).

20. K dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. namítl zcela nepřezkoumatelné a s obsahem provedených důkazů hrubě rozporné závěry soudů obou stupňů o motivaci obviněného odvděčit se určitým osobám za svou služební či společenskou pozici a setrvat v klientelistických vazbách s nimi. Dodal, že tyto okolnosti mohou současně naplňovat i dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. ve smyslu nesprávného právního posouzení skutku v rozsahu znaku úmyslného zavinění [část III. Dovolací důvod podle písm. g) – extrémní rozpor s obsahem důkazů (shrnutí)]. Konkrétně vytkl protiústavní opomenutí klíčových důkazů bez relevantního odůvodnění, a to obhajobou navrženého svědeckého výsledku bývalých policistů ÚOOZ (NCOZ) a externího disku s dalšími odposlechy. Navržení svědci písemně potvrdili, že se na trestním řízení podíleli policisté s aktivně nepřátelským vztahem k obviněnému, kteří do řízení předávali některé informace zkreslené či upravené tak, jak to vyhovovalo jejich osobním zájmům či potřebám, a že disponují dalšími závažnými poznatky o řízení, které mohou sdělit pouze v rámci řádné svědecké výpovědi. Rovněž mohli potvrdit do té doby neznámou identitu klíčového informátora využívaného plk. Jiřím Komárkem, který v souvislosti se svým konfliktním odchodem z ÚOOZ zničil podklady umožňující identifikaci informátora, jehož údajné poznatky zásadně ovlivnily přípravné řízení v aktuální věci [část IV. Dovolací důvod podle písm. g) – protiústavní opomenutí (shrnutí)].

21. Námitky dovolatele jsou pak co do jednotlivých bodů podrobně rozvedeny v dalších částech jeho dovolání (části V., VI., VII., VIII., IX, X.). Ve vztahu k závěru o zavinění [část XII. Subjektivní stránka (motivace obviněného, úmyslné zavinění)] zejména vyzdvihl, že soudy vycházely pouze z rozhovorů mezi obviněným a Ing. Ivanem Kyselým, přičemž soudy hodnotily, co sděloval Ing. Ivan Kyselý obviněnému Mgr. Karlu Kadlecovi ohledně jeho dosazení na danou pozici, což však podle dovolatele nedává smysl, když Ing. Ivan Kyselý nemohl vyjadřovat pocity a motivaci dovolatele. Zároveň soudy z citace jejich rozhovoru vypustily ohrazení dovolatelem a jeho překvapení z tvrzení Ing. Ivana Kyselého. Opomněly i citaci konkrétních vyjádření, z nichž motivaci, resp. zavinění dovolatele dovozovaly. Argumentaci soudů pak považoval za nepřezkoumatelnou a nepodloženou, kdy důkazní podklad pro tvrzení o nelegitimní motivaci dovolatele zcela chybí.

22. Dovolatel Mgr. Karel Kadlec navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně jemu předcházející podle § 265k odst. 1 tr. ř. v plném rozsahu zrušil a věc podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal soudu prvního stupně k opětovnému projednání a rozhodnutí. Podle § 265o odst. 1 tr. ř. zároveň navrhl, aby předseda senátu Nejvyššího soudu odložil výkon rozhodnutí, proti němuž bylo podáno dovolání.

23. Obviněný Ing. Jiří Rozbořil v dovolání odkázal na dovolací důvody uvedené v § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Namítl, že došlo k nesprávnému právnímu posouzení skutku (a dalším nesprávným hmotněprávním posouzením). Předmětný skutek při správném hodnocení důkazů není trestným činem podplacení podle § 332 tr. zákoníku a rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s

obsahem provedených důkazů a jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech, když byly použity důkazy získané a provedené v rozporu se zákonem, čímž došlo k porušení práva na spravedlivý proces, a nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy.

24. Za nezákonné považoval prostorové, směrové a jiné cílené odposlechy, u nichž není ze spisu zřejmý způsob pořízení, tudíž je obtížné kontrolovat oprávněnost jejich pořízení. Měl za to, že tyto nebyly řádně povoleny příslušným orgánem a byla účelově obcházena věcná a místní příslušnost soudů. Pro nasazení odposlechů se záměrně uváděly nepravdivé či spekulativní důvody, které v době povolování neexistovaly. Zdůraznil, že podle judikatury i zásad ústavního pořádku jde o závažný zásah do práva na soukromí, který nelze provádět pouze se souhlasem státního zástupce, pokud jde o cílený odposlech konkrétní osoby (směrové mikrofony, lasery, „aktivace“ mobilních telefonů apod.). Konstatoval, že moderní technické možnosti a narůstající selektivní metody sledování zvyšují riziko obcházení kontrolních mechanismů (a faktického obejití povolení soudce). Soud se s touto námitkou dostatečně nevypořádal. Procesně vadným způsobem pak proběhlo i samotné provedení odposlechů jako důkazů. Namísto toho, aby obžaloba předem označila konkrétní pasáže nahrávek rozhovorů, z nichž dovozuje vinu, za důkaz uvedla v podstatě veškeré nahrávky jako celek. Následně pak došlo k praxi, že se formálně provedl důkaz pouhými nosiči (CD, DVD aj.), na nichž byly nahrávky uloženy, přičemž se po obhajobě požadovalo, aby sama určila konkrétní pasáže, které mají být přehrávány nebo rozporovány. Takový postup považoval za absurdní a v rozporu s trestními předpisy i základními zásadami trestního řízení, jelikož tíha dokazování byla nesprávně přenesena na obhajobu.

25. V napadených rozhodnutích tento obviněný shledal také vadu v porušení zásady *in dubio pro reo* a práva na spravedlivý proces, když tzv. hospodské řeči byly vyhodnoceny pouze v neprospěch dovolatele. Zdůraznil, že z rozhodnutí nevyplývá, že by dovolatel jakkoliv přesně určil osobu případného příjemce úplatku, ba ani poskytovatele, a není prokázáno, že by spoluobviněný Mgr. Karel Kadlec takový úplatek přijal či měl v úmyslu jej přijmout, přičemž i jemu bylo a muselo být zřejmé, že jde pouze o bezvýznamné „hospodské žvanění“ pod vlivem alkoholu, čemuž nasvědčoval kontext celé komunikace, jak je zjevné i z rozhovorů ze dne 13. 8. 2015. Nejasné náznaky v podmiňovacím způsobu a obecnou „hospodskou“ mluvu o budoucím, velmi neurčitým jednání blíže neurčených osob nelze kvalifikovat jako dokonanou nabídku úplatku ve smyslu soudní judikatury. Uzavřel, že nebyly naplněny znaky skutkové podstaty zločinu podplacení, neboť není prokázáno, že by dovolatel reálně slíbil či dal úplatek „za určité jednání“ (v souvislosti s výkonem pravomoci úřední osoby), natož že by k takovému ovlivnění vyšetřování mohlo skutečně dojít. Záznamy z rozhovorů soud podle dovolatele vytrhával z kontextu, některé věty dezinterpretoval a opomenul všechny okolnosti (vliv alkoholu, nulovou přípravu a následnou neexistenci jakékoli navazující aktivity). Také konstatoval, že z důkazů vyplynulo, že dovolatel si při prvotním seznámení s Mgr. Karlem Kadlecem jen hledal „společné téma“ vztahující se k funkci Mgr. Karla Kadlece i k jeho roli hejtmána, a nešťastně zvolil právě téma areálu Lazce bez dostatečných znalostí. Debatu o tomto projektu si však v podstatě „vymyslel“ vycházející z nějakých útržků informací, protože chyběla reálná opora v konkrétních faktech, a proto používal pouze obecné fráze a vyjádření v podmiňovacím způsobu („mělo by se“, „kdyby se“ atp.), bez jakékoli konkrétní představy či dohody a cíleného směřování. Nelze proto hovořit o reálné domluvě korupčního jednání; šlo o neformální a nepodloženou „hospodskou konverzaci“, zcela postrádající vážný úmysl cokoliv ovlivnit. Z provedených důkazů také vyplývá, že nikdo z účastníků rozhovoru, tím méně policista Mgr. Karel Kadlec, nepodnikl po 13. 8. 2015 žádné kroky směřující k ovlivnění vyšetřování. Výsledkem je extrémní nesoulad mezi tím, co bylo fakticky zjištěno, a právním závěrem o údajné trestné činnosti.

26. V rozporu se zásadou *nullum crimen sine lege certa* zůstal podle dovolatele popis znaků skutkové podstaty v příliš obecných formulacích. Veřejné mínění, mediální tlak a předchozí politická pozice dovolatele nemohou ovlivnit naplnění požadavků trestněprávní odpovědnosti. Navíc soud nedostatečně zohlednil jeho věk, zdravotní stav, zhoršenou možnost výdělků a důsledky dlouhotrvající medializované kauzy. Zdůraznil, že samotné trestní stíhání a soudní řízení pro něj znamenaly dramatické negativní důsledky v osobním i pracovním životě.

27. Dovolatel Ing. Jiří Rozbořil navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí, *in eventum* aby rozhodl o zproštění obžaloby přímo v dovolacím řízení, uzná-li, že je to odůvodněno povahou zjištěných vad a skutkovým stavem, a to s odkazem na § 265m tr. ř.

28. Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupce“) ve vyjádření k dovolání obviněných předně konstatoval, že obviněným Mgr. Karlem Kadlecem uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. má opodstatnění ve skutečnosti, že došlo k zamítnutí jeho opravného prostředku proti rozhodnutí soudu prvního stupně, přičemž obvinění Ing. Ivan Kyselý a Ing. Jiří Rozbořil citovaný dovolací důvod neuplatnili, byť by byl přílehlavý. Ke shodně uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. rozvedl jeho smysl i podmínky, kdy tento lze uplatnit, načež uzavřel, že ve věci nelze shledat žádný, natož extrémní rozpor mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními. Naopak konstatoval, že soudy v dané věci zjistily skutkový stav řádně a bez důvodných pochybností v souladu s příslušnými zásadami. K námitce absence podstatných důkazů připomněl, že soudy nejsou povinny vyhovět všem důkazním návrhům. Zdůraznil, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je přitom možné jednoznačně dovodit, jaké úvahy vedly odvolací soud k zamítnutí důkazních návrhů s tím, že o proběhlém skutkovém ději již nepanovaly žádné pochybnosti. Za uvedené situace tudíž ani nelze hovořit o přítomnosti tzv. opomenutých důkazů, které by projednávanou věc zatížily tvrzenou nezákonností a nepřezkoumatelností.

29. K výtkám týkajícím se nezákonně získaných důkazů prostřednictvím sledování provedeného v rozporu se zákonem poznamenal, že sledováním osob a věcí se rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky (§ 158d odst. 1 tr. ř.). Jelikož v projednávané věci docházelo k operativní činnosti v kavárenském prostoru, kde se obvinění scházeli, je zřejmé, že nebyl dán předpoklad, že by mohlo dojít k zásahu „do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo ke zjišťování obsahu jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí“, který by vyžadoval postup a povolení soudce podle § 158d odst. 3 tr. ř. Za uvedené situace tudíž bylo dostačující povolení státního zástupce v režimu § 158d odst. 2 tr. ř. S otázkou konkurence potenciálně ohroženého práva na soukromí se zájmem na odhalování trestné činnosti se přesvědčivým způsobem vypořádal odvolací soud v bodě 94. odůvodnění napadeného rozhodnutí, s jehož výkladem se státní zástupce ztotožnil. Současně nepřisvědčil námitkám, že operativní činnost byla povolována na základě smyšlených a účelových informací. Ačkoli se některé z prvotních poznatků stran neoprávněného nakládání s informacemi ze strany policistů během následného prověřování nepotvrdily, uvedená skutečnost ještě bez dalšího nezakládá nezákonnost postupů vedoucích k zadokumentování následně shromažďovaných důkazů (dále srov. bod 604. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). Námitky, že celý počátek trestního řízení byl čistě účelový, jsou podle státního zástupce negovány již prokázanou skutečností, že s neveřejnými informacemi z vybraných trestních řízení manipulováno bylo, a to právě obviněnými (srov. argumentaci odvolacího soudu v bodech

104. a 105. odůvodnění napadeného rozsudku). Pakliže bylo navíc prvotně dáno podezření ze spáchání trestného činu mj. osobami zařazenými u Generální inspekce bezpečnostních sborů Ostrava a ve věci byl činný státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, přičemž úkony přípravného řízení prováděl Okresní soud v Ostravě, zůstávají námitky stran věcně a místně nepřislušného soudu, jak je prezentoval obviněný Jiří Rozbořil, zcela nepřiléhavé.

30. K námitkám obviněného Ing. Jiřího Rozbořila, že důkazní břemeno bylo požadavkem na označení konkrétních nahrávek k přehrání přenášeno na obhajobu, podotkl, že zákon nestanoví, aby již v podané obžalobě musely být konkretizovány pasáže nahrávek, jež mají být během hlavního líčení přehrávány. Soud prvního stupně se navíc v bodě 586. odůvodnění rozsudku vypořádal právě s přístupem k nosičům, na nichž jsou zaznamenány nahrávky, které nic relevantního pro projednávanou věc nepřináší, opak by byl nepraktický i z ekonomického hlediska. Obžaloba následně během dokazování označila konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení stran spáchání trestného činu a obhajoba má naopak právo poukazovat na okruh důkazů, které verzi obžaloby vyvrací. Postupem, kdy se soud dotazuje obhajoby, zda a které konkrétní pasáže mají být na její návrh přehrány, není obviněným rozhodně upíráno právo na obhajobu či dokonce na spravedlivý proces právě stran přenášení důkazního břemene. Požadavek soudu nelze brát za neadekvátní a náhlý, neboť již od přípravného řízení měli obvinění a jejich obhájci právo nahlížet do spisu, pořizovat si jeho kopie, seznamovat se s jeho obsahem atd., a to i pokud se jednalo o důkazy, které byly předmětem projednání prvně teprve v rámci hlavního líčení. Za situace, kdy podle názoru státního zástupce není projednávaná věc v namítaném rozsahu zatížena porušením práva na obhajobu, resp. na spravedlivý proces, zůstávají námitky týkající se způsobu vedení dokazování čistě procesního charakteru a jako takové nespadají pod uplatněné dovolací důvody.

31. Dále státní zástupce konstatoval, že z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze obsahově relevantní námitky spatřovat zejména v namítané absenci objektivní, jakož i subjektivní stránky projednávaných skutkových podstat, tj. jednak zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, jednak zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, v různých formách účastenství. Přesto obvinění v mnoha ohledech i v těchto bodech převážně rozporovali učiněná skutková zjištění ze strany soudů prvního a druhého stupně. Soudy se těmito námitkami podrobně zabývaly a v odůvodnění svých rozhodnutí se s nimi vypořádaly. Pokud jde o skutkovou podstatu zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, pak bylo prokázáno, že při interakci mezi Mgr. Karlem Kadlecem a Ing. Jiřím Rozbořilem a sdělení informací ke kauze Jezdeckého areálu na Lazcích, Ing. Jiří Rozbořil Mgr. Karlu Kadlecovi za jeho kroky v této kauze slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace, za ušetření částky 30 milionů Kč, poskytne blíže neurčenou finanční odměnu (v podrobnostech srov. body 674. a násl., sumarizaci v bodě 729. a poté body 745. a násl. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně). Rozhodně se přitom nejednalo o tzv. hospodské řeči, jak se obviněný po celé trestní řízení snažil zlehčovat proběhlé jednání. Podle státního zástupce si lze jen stěží představit situaci, že se dvě osoby sejdou v restauračním zařízení, a protože se moc neznají, tak aby řeč nestála, rozebírají živé trestní kauzy. Měl za to, že obstat nemůže ani argumentace, že konkrétní úplatek poskytnut nebyl, neboť obviněný byl odsouzen za jednání, že úplatek slíbil, což je jedna z alternativ, jež pro naplnění projednávané skutkové podstaty postačuje. S uvedeným souvisí námitky Ing. Ivana Kyselého, že se soudy nezabývaly povahou informací, tj. zda dané informace vůbec měly potenciál ovlivnit probíhající trestní řízení, či přesněji přímo ohrozit či zmařit účel trestního řízení. Státní zástupce se s argumentací obviněného neztotožnil. Upozornil, že již jen samotné vyzrazení, že některé

např. projekty či dotace jsou předmětem prověřování ze strany policejního orgánu, pakliže je sděluje výše postavený příslušník Policie České republiky osobě aktivně činné v podnikatelském prostředí s kontakty na místní politickou scénu, je možné nazírat jako informace ohrožující účel trestního řízení, zejména za situace, pokud by zjištěné skutečnosti byly sdělovány osobám, které jsou na prověřovaných kauzách přímo zainteresovány. Poté, co obviněný Mgr. Karel Kadlec informace stran trestních řízení, jež měly zůstat utajeny, vyzradil Ing. Ivanu Kyselému a Ing. Jiřímu Rozbořilovi, nemohl již ovlivnit, zda a komu je dál předají. Soudy poté příléhavě poukázaly na skutečnost, že pokud se informace z trestních řízení dostanou k nepovolaným osobám právě v počátečních fázích trestního řízení, kdy je dán největší zájem na jejich utajení, aby mohla být rozkryta (potenciální) trestná činnost, jde o stav o to nebezpečnější, než když dochází k unikům informací v pozdějších fázích trestního řízení, byť i tak se jedná o nežádoucí stav.

32. K obviněným Mgr. Karlem Kadlecem rozporovanému porušení mlčenlivosti policisty státní zástupce se ztotožnil s výkladem § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, jak jej učinil soud prvního stupně, podle kterého je pojem „skutečností, které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami,“ potřeba vykládat ve vazbě na konkrétní případ a konkrétní zainteresované subjekty, mezi kterými jsou informace sděleny. Zdůraznil, že zákon v nastíněném případě sice nelze vykládat natolik extenzivně, aby příslušníci policie *de facto* nemohli komunikovat takřka s nikým a o ničem, co by s prací policisty souviselo, na druhou stranu obviněný Mgr. Karel Kadlec si ze své pracovní pozice, resp. s alespoň rámcovým vědomím o podnikatelských a dalších aktivitách obviněného Ing. Ivana Kyselého či Ing. Jiřího Rozbořila, musel být vědom, že referuje o typově zcela jiných záležitostech, než jsou ony tzv. hospodské řeči o např. neutěšených personálních poměrech či odměňování ve strukturách policejního orgánu, případně že např. nostalgicky nevzpomíná na starý, úspěšně uzavřený případ. Informace sdělované k probíhajícímu trestnímu řízení, kde byly mj. prověřovány podnikatelské subjekty přímo z prostředí, ve kterém se obvinění sami pohybovali, jsou logicky zcela odlišného charakteru a není důvod, aby na ně povinnost mlčenlivosti ze strany Mgr. Karla Kadlece nedopadala. Soud prvního stupně se pak zabýval i tím, že nebyla dána žádná výjimka ke sdělování těchto údajů. O v řízení namítanou operativní činnost prováděnou Mgr. Karlem Kadlecem se taktéž jednat nemohlo. V podrobnostech odkázal na výklad soudu prvního stupně, prezentovaný v odůvodnění jeho rozsudku v bodech 622. a následujících (taktéž viz body 115. a následující odůvodnění napadeného rozsudku odvolacího soudu). Státní zástupce tedy jako příléhavé hodnotil závěry soudů, že Mgr. Karel Kadlec porušil své povinnosti vyplývající mu z práce policisty, kdy jednal jednak v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b), c) a i) a § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, resp. v rozporu s § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky.

33. Ohledně právní kvalifikace jednání obviněného Mgr. Karla Kadlece přisvědčil státní zástupce závěrům soudů prvního i druhého stupně, že tento jednal coby úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Poznamenal, že s ohledem na charakter proběhlého jednání s přihlédnutím ke služebnímu zařazení obviněného, osobě, již byly informace sdělovány, podstatě sdělovaných informací a potenciálnímu následku není namístě, aby na obviněného nebylo nahlíženo jako na úřední osobu jen proto, že informace sděloval nad sklenicí alkoholu v restauraci. Zdůraznil, že provedeným dokazováním bylo prokázáno, že Mgr. Karel Kadlec předával Ing. Ivanu Kyselému informace, kterými disponoval právě s ohledem na své působení ve služebním poměru, resp. ve funkci náměstka KŘP Olomouckého kraje. Předmětné informace byly pravdivé a jejich případné zveřejnění mohlo

reálně ohrozit či přímo zmařit účel trestního řízení. Byla tak splněna i podmínka podle § 127 odst. 2 tr. zákoníku, tedy aby trestný čin byl spáchán v souvislosti s pravomocí a odpovědností pachatele. K obviněným rozporované kvalifikované skutkové podstatě podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku poznamenal, že pakliže v obecné rovině naplnění znaku „způsobení vážné poruchy v činnosti“ orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci předpokládá vyvolání situace, která brání předmětné instituci v řádném plnění jejích základních úkolů, a to po určitou, ne zcela zanedbatelnou dobu, tak soudy v aktuálně projednávané věci přílehlavě poukázaly na nebezpečí sdělování informací o probíhajících přípravných řízeních trestních a na skutečnost, že při vyzrazení informací a jejich zneužití dalšími osobami je takový stav způsobilý narušit a bránit policejnímu orgánu v plnění základních úkolů stran odhalování a zadokumentování trestné činnosti. Soudy pak konstatovaly, že nebylo prokázáno, že by reálně došlo k porušení či zmaření činnosti policejního orgánu (KŘP Olomouckého kraje), které by bylo možné kvalifikovat jako vážná porucha v činnosti státního orgánu, což našlo odraz ve výsledné právní kvalifikaci projednávaného jednání. Soudy taktéž reflektovaly, že ustanovení § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku je poruchovým trestným činem, nikoli ohrožovacím. Podstatné ovšem zůstává, že jednání obviněných Mgr. Karla Kadlece a Ing. Ivana Kyselého bylo samo o sobě způsobilé ohrozit fungování policejního orgánu, jelikož mohlo vést např. k varování zájmových osob před činností policejního orgánu. Byla tak nastolena reálná možnost, že bude docházet k ovlivňování svědků, ničení a pozměňování důkazů apod. Pokud by k tomuto reálně došlo, byla by narušena důvěra (nejen) širší veřejnosti v činnost orgánů činných v trestním řízení, demotivována snaha stran oznamování trestné činnosti apod.

34. Obviněným Mgr. Karlem Kadlecem zpochybňovaná „motivace“ k jemu přisuzovanému jednání je podle státního zástupce dostatečně zřejmá v odůvodnění napadeného rozsudku odvolacího soudu. Na základě zaznamenaných hovorů mezi obviněnými bylo možné dovodit, že obviněný jednal s vědomím, že jeho tehdejší pracovní pozice není automatická a taktéž nemusí trvat věčně. Proto jednal s myšlenkou, že když bude zadobře s osobami, jež mohou hýbat děním v politice či strukturách policie, bude i jeho vlastní mj. pracovní pozice stabilní. Pakliže obviněný namítá, že jeho motivace byla ze strany soudů mylně uchopena, státní zástupce upozornil, že přestože jí v některých aspektech byla odůvodněna samotná subjektivní stránka trestného činu podle § 329 tr. zákoníku, nejedná se o obligatorní znak citované skutkové podstaty, tudíž i pokud by se soudy v těchto bodech částečně uchýlily k domněnkám, na výsledné právní kvalifikaci by se nic nezměnilo. Soud prvního stupně navíc s oporou v zachycených hovorech přílehlavě poukázal na pracovní prostředí, ve kterém obviněný Mgr. Karel Kadlec působil, tedy prostředí ovlivňované konexemi a klientelismem (viz body 638. až 641. odůvodnění rozsudku). K související problematice zneužití pravomoci úřední osoby a možné motivaci pachatele se vyjadřoval taktéž Nejvyšší soud (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 6 Tdo 1250/2020), přičemž bylo konstatováno, že již samotné získání, shromažďování a uchovávání neoprávněně získaných informací, jež by mohly být využity v osobních či obchodních vztazích, je možné považovat za imateriální zvýhodnění, na které pachatel nemá právo. Odkaz soudu prvního stupně na uvedený případ sloužil právě ke zdůraznění povahy osob, mezi kterými ke sdělování informací docházelo, tj. vysoce postaveného policejního funkcionáře a osob z podnikatelského prostředí.

35. Státní zástupce se neztotožnil ani s námitkami obviněného Ing. Ivana Kyselého ohledně rozporu mezi návětím a jednotlivými body skutkové věty rozsudku soudu prvního stupně. Přestože při náhledu na dílčí útoky může vyvstat nesrovnalost mezi uchopením jednání, zda tedy bylo „soustavné a pravidelné“ či se omezuje na několik málo dílčích jednání, při náhledu na proběhlé jednání jako celek je zřejmé, jaký skutkový děj je obviněnému kladen za vinu,

jakým způsobem se jej měl dopustit a proč je po právní stránce kvalifikován právě jako pokus účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.

36. K námitkám obviněných Mgr. Karla Kadlece a Ing. Ivana Kyselého proti výrokům o uložených trestech po připomenutí, pod kterým dovolacím důvodem lze ty které námitky proti výroku o trestu uplatnit, státní zástupce konstatoval, že soud zcela jasným a přezkoumatelným způsobem rozvedl všechny polehčující a přitěžující okolnosti, které bylo namístě v případě obviněného Mgr. Karla Kadlece zvažovat, přičemž opomenuta nezůstala bezúhonnost obviněného, délka trestního řízení, která nebyla zapříčiněna obviněným, jakož ani skutečnost, že jednání obviněného bylo posuzováno ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku. K rozporované přitěžující okolnosti podle § 42 písm. m) tr. zákoníku obviněný vznesl námitky stran rozporu provedených důkazů a dovozených skutkových zjištění, kdy těmto podle názoru státního zástupce nelze přisvědčit. Během řízení vyšlo najevo, že obviněný referoval i o dalších činnostech policejního orgánu než jen o těch, jež tvoří projednávaný skutek. Závěr odvolacího soudu, že obviněný informoval „v podstatě o všem, co se na Krajském ředitelství policie Olomouckého kraje prověřuje“ nelze nahlížet příliš extenzivně. Podstatné je, že obviněný na schůzkách s Ing. Ivanem Kyselým zmiňoval i jiná trestní řízení, a to i mimo rámec období páchaní trestné činnosti vymezené popisem skutku. Za mylný považoval státní zástupce názor Mgr. Karla Kadlece, že soudy měly aplikovat § 58 odst. 6 tr. zákoníku a ukládat trest za jeho současného mimořádného snížení pod zákonem stanovenou sazbu. Mimořádné snížení trestu podle § 58 odst. 6 tr. zákoníku je fakultativní možností soudu, nikoli obligatorním postupem. K namítanému porušení, či alespoň nezvažování zásady *ne bis in idem* stran skutečnosti, že Mgr. Karel Kadlec již měl být pro své jednání potrestán, státní zástupce zdůraznil, že pokud byl obviněný postižen „propuštěním ze služebního poměru“, jak sám uvádí, tak se nejedná o ani částečně totožný postih jako je trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru. Soud tímto dal najevo, že nejen ukončení služebního poměru, ale i nemožnost dalšího působení v něm v následujících (pěti) letech jsou adekvátní reakcí na páchanou trestnou činnost. Přestože správní rozhodnutí ve věci jeho propuštění ze služebního poměru není blíže reflektováno v rámci úvah soudu při ukládání trestu, soud prvního stupně byl s okolnostmi správního řízení seznámen a do odůvodnění svého rozsudku je zahrnul (viz bod 645. odůvodnění).

37. K obviněným Ing. Ivanem Kyselým rozporovanému postupu soudů při ukládání peněžitého trestu státní zástupce poznamenal, že přestože výsledná částka nesmí být opomenuta, k této vede výpočet stran počtu denních sazeb a jejich výše. Kritéria rozvedená v § 67 a § 68 tr. zákoníku odvolací soud přesvědčivě rozvedl v bodech 277. až 286. odůvodnění napadeného rozsudku, kdy jasně vymezil, jaké úvahy vedly ke stanovení počtu 182 denních sazeb, a to s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu. Následná výše jedné denní sazby byla taktéž dostačujícím způsobem odůvodněna. Rozhodně nebyl jediným kritériem údaj uváděný před deseti lety při výslechu obviněného, jak poukazoval. Soud zvažoval taktéž vlastnictví nemovitého majetku a účast v obchodních společnostech. Obviněnému dal sice za pravdu, že nelze automaticky přebírat údaje např. stran potenciální hodnoty podílu obchodní společnosti, soud nicméně může stanovit majetkové poměry obviněného odhadem, aniž by přitom automaticky porušoval zákonné limity pro ukládání peněžitě sankce. Výsledná podoba peněžitého trestu tudíž není projevem libovůle, jak namítal obviněný, nýbrž výsledkem zjištění, která mají oporu v provedeném dokazování.

38. Státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněných podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl jako zjevně neopodstatněná.

39. Na vyjádření státního zástupce reagoval obviněný Mgr. Karel Kadlec replikou, v níž předně k poukazu o zjevné neopodstatněnosti jeho dovolání z důvodu opakování námitek upozornil na absenci řádného odůvodnění odsuzujících rozsudků soudů obou stupňů. Zdůraznil, že ani státní zástupce ke každé konkrétní dovolací námitce nepoukázal na konkrétní část odůvodnění rozsudků, kde by byla námitka vypořádána. Nejvyšší státní zastupitelství podle dovolatele setrvalo na zcela paušálních opakovaných tvrzeních, že má být odůvodnění rozsudků dostatečné, a jakoukoliv věcnou reakci na dovolací námítky neposkytlo. Podle jeho názoru je přitom zcela zjevné, že odůvodnění odsuzujících rozsudků objektivně nemůže vypořádávat dovolací argumentaci už proto, že tato argumentace je směřována právě proti nim a jejich konkrétnímu znění. O pouhé opakování dosavadní obhajoby ve smyslu citované judikatury se tak zjevně nejedná. Měl za to, že se státní zástupce, stejně jako soudy, dopouští porušení elementárních principů trestní odpovědnosti, když klíčové usvědčující okolnosti jen prezentuje, aniž by pro ně byl opatřen důkazní podklad. K naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, tj. znaku „vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci“, obviněný s poukazem na statistiky v rezortu justice z roku 2014 uvedl, že 9 trestních věcí, k nimž se vztahuje předmět řízení, představovalo zcela mizivý zlomek agendy KROK (méně než 1 promile). I z tohoto kvantitativního pohledu je tak prakticky vyloučeno uvažovat v kontextu předmětu řízení o vážné poruše v činnosti KROK jako celku. Vyvozoval proto, že soudy zjištěné skutečnosti nelze subsumovat pod kvantitativní aspekty právního znaku „vážnosti“. V této souvislosti upozornil i na určitou zmatečnost rozsudků soudů obou stupňů, které bez podrobnější úvahy či odůvodnění obviněného Mgr. Karla Kadlece uznaly vinným v kvalifikované skutkové podstatě trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku s tvrzením, že jeho jednání mělo směřovat „k tomu, že Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení“. Zdaleka ne všechny kauzy, které jsou předmětem skutku, byly na KROK (pod vedením obviněného) vůbec přímo vyřizovány. Ve skutečnosti to byly jen 4 z 9 kauz, tedy jen menšina (kauzy I., II. III, V.). Ve zbývajících případech oním „nestranným orgánem činným v trestním řízení“ byly jiné složky Policie, které pod přímé vedení obviněného nespádaly (4 věci v působnosti územního odboru, 1 působnosti ÚOKFK), přičemž (částečně až na skutek pod bodem IX.) ani nebylo prokázáno jakékoliv reálné využití oné výše popisované obecné „působnosti KROK v okresních věcech“ ze strany obviněného. Podle jeho názoru je tak zjevné, že i pokud by hypoteticky měla platit nijak nedoložená úvaha o ohrožení řádného vedení trestního řízení, porucha by musela nastat u jiného orgánu, než je v rozsudcích tvrzeno, protože KROK v daných kauzách nijak konkrétně nepůsobilo. Dostatečná skutková zjištění k těmto jiným orgánům pak ve věci objektivně zcela chybí.

III. Přípustnost dovolání

40. Nejvyšší soud jako soud dovolací zjistil, že dovolání je podle § 265a tr. ř. přípustné, že je podala včas oprávněná osoba a že splňuje náležitosti obsahu dovolání ve smyslu § 265f odst. 1 tr. ř. Shledal, že dovolání obviněných Ing. Ivana Kyselého a Mgr. Karla Kadlece nebylo možné odmítnout podle § 265i odst. 1 tr. ř., načež podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání podáno, v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení napadenému rozhodnutí předcházející. Na

tomto základě dospěl k závěru, že dovolání jsou částečně důvodná. Současně uzavřel, že dovolání obviněného Ing. Jiřího Rozbořila je zjevně neopodstatněné.

IV. Důvodnost dovolání

41. Nejvyšší soud (dále též „dovolací soud“) úvodem připomíná, že ve vztahu ke všem důvodům dovolání platí, že obsah konkrétně uplatněných námitek, o něž se opírá existence určitého dovolacího důvodu, musí věcně odpovídat zákonnému vymezení takového dovolacího důvodu podle § 265b tr. ř., nestačí jen formální odkaz na příslušné ustanovení obsahující některý z dovolacích důvodů. Obvinění Ing. Ivan Kyselý a Ing. Jiří Rozbořil odkázali na důvody dovolání uvedené v § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř., obviněný Mgr. Karel Kadlec nad tento rámec též na důvody dovolání obsažené v § 265b odst. 1 písm. i), m) tr. ř.

42. Podle § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř. lze dovolání podat, bylo-li rozhodnuto o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí nebo přestože byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 pod písmeny a) až l) tr. ř. Tento dovolací důvod tedy spočívá ve třech různých okolnostech (srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád II*. § 157 až 314s. Komentář. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 3174–3175): řádný opravný prostředek byl zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání, nebo řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše jako první okolnost, ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř. Předmětný dovolací důvod tak míří na případy, kdy došlo k zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku bez věcného přezkoumání a procesní strana tak byla zbavena přístupu ke druhé instanci (tzv. první alternativa) nebo již v řízení, které předcházelo rozhodnutí o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku, byl dán některý ze shora uvedených dovolacích důvodů (tzv. druhá alternativa). Odvolání obviněného Mgr. Karla Kadlece v části směřující proti výroku o vině bylo odvolacím soudem po jeho věcném přezkoumání zamítnuto, podle dovolatele však v řízení předcházejícím jeho rozhodnutí byly dány důvody dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g), h) tr. ř. Na totožné důvody dovolání ostatně odkázali též obvinění Ing. Ivan Kyselý a Ing. Jiří Rozbořil [aniž by současně deklarovali též důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. m) tr. ř., což samo o sobě není překážkou dovolacího přezkumu ve stejném rozsahu].

K důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

43. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán, jestliže rozhodná skutková zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů nebo jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech nebo ve vztahu k nim nebyly nedůvodně provedeny navrhované podstatné důkazy. Tento důvod dovolání tedy spočívá na třech alternativách, kdy rozhodná skutková zjištění mající určující význam pro naplnění znaků trestného činu nemohou obstát: a) protože jsou ve zjevném rozporu s obsahem provedených důkazů, b) jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech, c) ve vztahu k nim nebyly bez konkrétních důvodů provedeny navrhované

podstatné důkazy. Postačí, když je naplněna alespoň jedna z těchto tří alternativ. Platí také, že prostřednictvím tohoto dovolacího důvodu nelze napadat jakákoliv skutková zjištění, ale jen ta, která mají určující význam pro naplnění znaků trestného činu, jenž je na nich založen.

44. Pod obviněnými deklarovaný důvod dovolání uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze podřadit jejich námitky proti správnosti a úplnosti skutkových zjištění soudů. Vytýkané vady pramení z všemi obviněnými tvrzeného vadného způsobu hodnocení důkazů, opomenutí klíčových důkazů (obviněný Mgr. Karel Kadlec) a použití tzv. prostorových odposlechlů jako důkazů získaných a provedených v rozporu se zákonem (obviněný Ing. Jiří Rozbořil).

45. Pochybení podřaditelná pod shora zmíněné vady relevantní z hlediska dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší soud v projednávané věci nezjistil. Nejvyšší soud neshledal žádný, už vůbec ne zjevný rozpor skutkových zjištění majících určující význam pro naplnění znaků trestného činu s obsahem provedených důkazů. Z odůvodnění rozhodnutí soudu prvního stupně, s jehož skutkovými závěry se odvolací soud zcela ztotožnil (zejména body 647.–729. rozsudku soudu prvního stupně po zevrubné a mimořádně přehledné rekapitulaci provedených důkazů v předchozí části odůvodnění rozsudku, body 136.–226. rozsudku odvolacího soudu), vyplývá přesvědčivý vztah mezi soudy učiněnými skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů. Nelze nevidět, že námitky, jež obvinění uplatnili v dovolání, jsou opětovným zopakováním jejich obhajoby z předchozích fází řízení, s nimiž se postupně soud prvního stupně a soud odvolací v odůvodněních svých rozhodnutí vypořádaly, proto není třeba jejich opodstatněnost opakovaně v jednotlivostech zevrubně rozebírat. S ohledem na uvedené lze proto v podrobnostech odkázat na odůvodnění soudů nižších stupňů, které se v dovolání zopakovanými námitkami proti skutkovým zjištěním soudů pečlivě zabývaly. K tomu není od věci poznamenat, že takový přístup dovolacího soudu k odůvodnění rozhodnutí není v kolizi s právem na spravedlivý proces, jelikož i celkem bohatá judikatura Evropského soudu pro lidská práva (dále „ESLP“), s níž koresponduje i judikatura Ústavního soudu, týkající se odůvodňování rozhodnutí soudů o opravném prostředku, připouští i stručné odůvodnění, které může přejímat pasáže z napadeného rozhodnutí či na ně odkazovat, musí však být z takového rozhodnutí o opravném prostředku patrné, jak se soud vypořádal s argumentací v něm obsaženou, resp. že se jí skutečně zabýval a nespokojil se jen se závěry soudu nižšího stupně (tak např. rozsudek ESLP ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, ve věci Helle proti Finsku, rozsudek ze dne 21. 1. 1999, č. 30544/96, ve věci García Ruiz proti Španělsku; usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 2. 2012, sp. zn. I. ÚS 31/12, ze dne 7. 1. 2010, sp. zn. III. ÚS 3189/09, či ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. II. ÚS 1153/16, aj., srov. na ně navazující usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 1. 2021, sp. zn. 5 Tdo 1345/2020, uveřejněné pod č. 37/2021 Sb. rozh. tr.).

46. Co do způsobu nesprávného hodnocení důkazů v zásadě všichni dovolatelé po předložení vlastní verze vyhodnocení jimi označených důkazních prostředků označili skutkové okolnosti, které podle jejich mínění nebyly prokázány. Lze shrnout, že podle dovolatelů skutkový stav v podobě popsané ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu ke každému z nich jednotlivě nebyl prokázán, v mnohém jde toliko o důkazně nepodloženou spekulaci soudu, který provedené důkazy hodnotil selektivně v jejich neprospěch. Z odůvodnění napadených rozsudků je ale zjevné, že soudy obou stupňů (zvláště pak soud prvního stupně) postupovaly při hodnocení důkazů důsledně podle § 2 odst. 6 tr. ř. a učinily skutková zjištění, která řádně zdůvodnily. Důkazy hodnotily podle vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu a v odůvodnění rozhodnutí v souladu s požadavky § 125 odst. 1 tr. ř. vyložily, jak se vypořádaly s obhajobou

obviněného a proč jí neuvěřily. Není úkolem Nejvyššího soudu coby soudu dovolacího, aby jednotlivé důkazy znovu reprodukoval, rozebíral, porovnával a vyvozoval z nich vlastní skutkové závěry. Podstatné je, že každý ze soudů nižšího stupně hodnotil provedené důkazy v souladu s jejich obsahem, že se nedopustil žádné deformace důkazů, že ani jinak nevybočil z mezí volného hodnocení důkazů a že své hodnotící závěry jasně a logicky vysvětlil. To, že způsob hodnocení provedených důkazů nekoresponduje s představami dovolatelů, není dovolacím důvodem a samo o sobě neopodstatňuje zásah Nejvyššího soudu z důvodu porušení zásady *in dubio pro reo* či práva na spravedlivý proces, jak mínili dovolatelé.

47. Obviněný Mgr. Karel Kadlec také v podrobnostech rozvedených pod bodem VIII. dovolání vytkl, že ve vztahu k prověření jeho námitky týkající se zájmového ovlivnění počáteční fáze trestního řízení a v ní opatřených podkladů ze strany některých policistů Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu nebyly bez řádného vysvětlení odvolacího soudu provedeny jím navrhované důkazy, tj. výsledky původně 8 a posléze 3 jím konkretizovaných svědků a externí disk s dalšími odposlechy, jež pokládal za podstatné a velmi závažné, v důsledku čehož jde o tzv. opomenuté důkazy.

48. Argumentaci dovolatele však dovolací soud nemohl přisvědčit. Z rozhodnutí odvolacího soudu naopak plyne, že tento soud dostatečně vysvětlil, proč nevyhověl návrhům obviněného na doplnění dokazování v naznačeném rozsahu (srov. body 227.–234. rozsudku). Nejedná se tedy o opomenutý důkaz, jímž by se soud nezabýval. V tomto kontextu není od věci poznamenat, že ani podle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy ze dne 20. 5. 1997, sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. I. ÚS 152/05) není soud v zásadě povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu. Právu obviněného navrhnout důkazy, jejichž provedení v rámci své obhajoby považuje za potřebné, odpovídá povinnost soudu nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v řadě svých nálezu (např. ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a požadavky, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

49. Odvolací soud se s návrhy obviněného Mgr. Karla Kadlece na doplnění dokazování seznámil a vyhodnotil je jako nadbytečné. Otázku tzv. opomenutých důkazů řešil ve světle judikatury ESLP i Ústavního soudu a mimo jiné akcentoval, že tzv. opomenuté důkazy musí mít bezprostřední vazbu na rozhodná skutková zjištění. Připomněl, že už soud prvního stupně přiléhavě vysvětlil, že v podstatě již neexistuje žádný další dosud neprovedený důkaz, který by mohl přinést nové poznatky pro rozhodnutí, a odvolací soud sdílí přesvědčení, že skutkový stav byl bezpečně objasněn. Odvolací soud dále významně poznamenal, že v předmětné věci se jedná o verbální skutky, které jsou prokázány především zvukovými nahrávkami (o zákonnosti jejich opatření bude ještě v tomto rozhodnutí Nejvyššího soudu pojednáno), nejde o žádné přepisy či vyhodnocení ze strany policejního orgánu. Odvolací soud také přisvědčil soudu prvního stupně, že pro řešení této trestní věci není podstatné řešení atmosféry na

KROK, názorové rozdíly, rozlišení skupin, které byly „s Kadlecem“ a které byly „proti Kadlecovi“, za nepodstatné označil i okolnosti, které k tomuto případu vedly, jaký byl Karel Kadlec manažer či nadřízený apod. Stejně jako odvolací soud, tak i Nejvyšší soud souhlasí se závěrem, že soud prvního stupně správně hodnotil okolnosti zahájení prověřování toliko prizmatem zákonnosti provedení úkonů přípravného řízení, resp. zákonnosti získaných důkazů, se závěrem, že prvotní úkony byly provedeny a důkazy získány zákonným způsobem. Odvolací soud nato opodstatněně vyvodil, že obviněným Mgr. Karlem Kadlecem navrhované doplnění dokazování není z hlediska rozhodných skutkových zjištění významné, proto je vyhodnotil jako nadbytečné a zamítl je.

50. Odvolací soud tudíž řádně vyložil, proč se nejedná o tzv. opomenuté důkazy a beze zbytku se vypořádal s nyní znovu uplatňovanou námitkou obviněného o existenci této vady. Dovolací soud neučinil žádný poznatek, který by výhrady obviněného podpořil. Proto i on uzavřel, že co do rozhodných skutkových zjištění, která jsou určující pro naplnění znaků trestného činu, nejde o situaci, že by ve vztahu k nim nebyly bez konkrétních důvodů provedeny navrhované podstatné důkazy, nejde o vadu řízení založenou na tzv. opomenutých důkazech. Obviněným uplatněné důkazní návrhy byly odvolacím soudem opodstatněně vypořádány jako nadbytečné, v souladu s trestním řádem o nich bylo rozhodnuto (č. l. 19123) a tento procesní postup byl v rozhodnutí soudu náležitě odůvodněn. Vadami tvrzenými v dovolání proto napadená rozhodnutí v tomto směru netrpí.

51. Obviněný Ing. Jiří Rozbořil vytkl, že rozhodná skutková zjištění jsou založena na procesně nepoužitelných důkazech, když byly použity důkazy získané a provedené v rozporu se zákonem, čímž došlo i k porušení práva na spravedlivý proces. Konkrétně jako takové důkazy označil prostorové, směrové či jiné cílené odposlechy, u nichž není ze spisu zřejmý přesný způsob pořízení. Odposlechy nebyly podle jeho mínění řádně povoleny příslušným orgánem, přičemž byla účelově obcházena věcná a místní příslušnost soudů. Znovu upozornil na nepoužitelnost tzv. prostorových odposlechů, které byly pořizovány bez soudního povolení, nebo je vydal soud, který nebyl věcně a místně příslušný, byl účelově vybrán. Uvedl, že podle judikatury jde o závažný zásah do práva na soukromí, který nelze provádět pouze se souhlasem státního zástupce, jde-li o cílený odposlech konkrétní osoby. Poukázal i na to, že moderní technické možnosti a narůstající selektivní metody sledování zvyšují riziko obcházení kontrolních mechanismů. Proto také žádal, aby důkazy pořízené těmito metodami byly vyloučeny jako neoprávněné v zájmu dodržování zákonů a zásad právního státu. Podle tohoto obviněného vadně bylo realizováno i samotné provedení důkazů. Namísto toho, aby obžaloba předem označila konkrétní pasáže nahrávek rozhovorů, z nichž dovozuje vinu, za důkaz uvedla v podstatě veškeré nahrávky jako celek. Následně se formálně provedl důkaz pouhými nosiči, na nichž byly nahrávky uloženy, a po obhajobě se požadovalo, aby sama určila konkrétní pasáže, které mají být přehrávány či rozporovány, čímž byla tíha dokazování nesprávně přenesena na obhajobu. Ani těmto výtkám dovolací soud nepřisvědčil.

52. V této souvislosti nutno již úvodem předeslat, že jak soud prvního stupně, tak odvolací soud se otázkami předestřenými obviněným Ing. Jiřím Rozbořilem podrobně a pečlivě zabývaly a závěry, jež učinily (soud prvního stupně pod body 595.–605. rozsudku, odvolací soud pod body 92.–106. rozsudku), označuje i dovolací soud za správné. Z důvodů přesvědčivosti zevrubného odůvodnění rozsudků soudů má za nadbytečné jejich správné, spisovému materiálu odpovídající údaje znovu reprodukovat.

53. Sledováním osob a věcí se podle § 158d odst. 1 tr. ř. rozumí získávání poznatků o osobách a věcech prováděné utajovaným způsobem technickými nebo jinými prostředky. Podle § 158d

odst. 2 tr. ř. sledování, při kterém mají být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, lze uskutečnit pouze na základě písemného povolení státního zástupce. Pokud má být sledováním zasahováno do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo zjišťován obsah jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí za použití technických prostředků, lze je podle § 158d odst. 3 tr. ř. uskutečnit jen na základě předchozího povolení soudce. Odvolací soud výstižně připomněl, že zatímco v případě telefonních odposlechů (odposlech a záznam telekomunikačního provozu podle § 88 tr. ř.) je nutné zajistit účinnou kontrolu nezávislou a nestrannou soudní mocí, v případě prostorových odposlechů je soudní kontrola prováděna, až když jde o zásah do nedotknutelnosti obydlí nebo do listovního tajemství. V ostatních případech lze sledování, mají-li být pořizovány zvukové, obrazové nebo jiné záznamy, uskutečnit pouze na základě písemného povolení státního zástupce. Jelikož v projednávané věci docházelo k operativní činnosti v kavárenském prostoru, kde se obvinění scházeli, je zřejmé, že nebyl dán předpoklad, že by mohlo dojít k zásahu „do nedotknutelnosti obydlí, do listovního tajemství nebo ke zjišťování obsahu jiných písemností a záznamů uchovávaných v soukromí“, který by vyžadoval postup a povolení soudce podle § 158d odst. 3 tr. ř. Za uvedené situace tudíž bylo ve vztahu k audiozáznamům pořízeným ve vnitřních prostorách kavárny Café DeLux hotelu Janiš v Olomouci, jakož i na dalších místech (viz bod 596. rozsudku soudu prvního stupně) dostačující povolení státního zástupce v režimu § 158d odst. 2 tr. ř. a důkazy lze označit za procesně využitelné. Odvolací soud v této souvislosti přiléhavě reagoval i na námitku jmenovaného obviněného týkající se svou podstatou konkurence zájmu na odhalování a postihování trestné činnosti s právem na ochranu soukromí jednotlivce ve smyslu čl. 7 Listiny základních práv a svobod (bod 94. a násl. rozsudku) a v konkrétní situaci již označený postup založený „jen“ na povolení státního zástupce jako zákonem předvídaný akceptoval.

54. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku pod body 596. a 597. rekapituloval formální podmínky vydaných povolení ke sledování osob a věcí podle § 158d odst. 1, 2 tr. ř. státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, jakož posléze i podle § 158d odst. 1, 3 tr. ř. soudcem Okresního soudu v Ostravě a příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 tr. ř. soudcem Okresního soudu v Ostravě a Krajským soudem v Ostravě, pečlivě je zkoumal z pohledu formálních i materiálních podmínek jejich vydání a odůvodněně shledal, že povolení i příkazy byly vydány zákonným způsobem, orgánem k tomu příslušným. Bylo-li prvotně dáno podezření ze spáchání trestného činu mj. osobami zařazenými u Generální inspekce bezpečnostních sborů Ostrava a ve věci byl činný státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci, přičemž úkony přípravného řízení prováděl Okresní soud v Ostravě, zůstávají námitky stran věcně a místně nepřislušného soudu a účelového výběru, jak je prezentoval obviněný Jiří Rozbořil, zcela nepřiléhavé.

55. Nelze přisvědčit ani námitkám, že operativní činnost byla povolována na základě smyšlených a účelových informací, jak vytkl obviněný Ing. Jiří Rozbořil a jak naznačoval obviněný Mgr. Karel Kadlec. Odvolací soud k tomu správně poznamenal (bod 104. rozsudku), že na samém počátku trestního řízení nemohou být objasněny skutkové okolnosti, které zakládají totožnost skutku, naopak následným prověřováním mají být zjištěny; prověřování má tak objasnit další podrobnosti k získanému prověření. Poznatky získané z trestního oznámení či z vlastní operativně pátrací činnosti policejního orgánu jsou tudíž jen mlhavé, nejasné a mají být teprve dalšími úkony trestního řízení prověřeny. Z uvedeného také vyplývá, že na počátku musejí být vymezeny jen ty skutkové okolnosti, které jsou policejnímu orgánu známy, které mají být prověřeny a které důvodně nasvědčují tomu, že byl spáchán trestný čin, jakož i způsob, jakým se o nich dozvěděl. Ačkoli se některé z prvotních poznatků

stran neoprávněného nakládání s informacemi ze strany policistů během následného prověřování nepotvrdily, uvedená skutečnost ještě bez dalšího nezakládá nezákonnost postupů vedoucích k zadokumentování následně shromažďovaných důkazů (dále srov. bod 604. odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně).

56. K námitkám obviněného Ing. Jiřího Rozbořila, že důkazní břemeno bylo požadavkem na označení konkrétních nahrávek k přehrání přenášeno na obhajobu, lze ve shodě se státním zástupcem připomenout, že zákon nestanoví, aby již v podané obžalobě musely být konkretizovány pasáže nahrávek, jež mají být během hlavního líčení přehrávány. Soud prvního stupně se navíc v bodě 586. odůvodnění rozsudku vypořádal právě s přístupem k nosičům, na nichž jsou zaznamenány nahrávky, které nic relevantního pro projednávanou věc nepřinášejí, opak by byl nepraktický i z ekonomického hlediska. Obžaloba následně během dokazování označila konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení stran spáchání trestného činu a obhajoba má naopak právo poukazovat na okruh důkazů, které verzi obžaloby vyvrací. Postupem, kdy se soud dotazuje obhajoby, zda a které konkrétní pasáže mají být na její návrh přehrávány, není obviněným rozhodně upíráno právo na obhajobu či dokonce na spravedlivý proces právě stran přenášení důkazního břemene. Požadavek soudu nelze brát za neadekvátní a náhlý, neboť již od přípravného řízení měli obvinění a jejich obhájci právo nahlížet do spisu, pořizovat si jeho kopie, seznamovat se s jeho obsahem atd., a to i pokud se jednalo o důkazy, které byly předmětem projednání dříve teprve v rámci hlavního líčení. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku (bod 605.) vysvětlil, že soud provedl tento důkaz podle § 213 tr. ř. analogicky, předložil stranám k nahlédnutí veškeré nosiče, které audiozáznamy obsahovaly, v případě nejzásadnějších důkazů obsažených v obžalobě stranám předložil k nahlédnutí i jednotlivé soubory audiozáznamy obsahující, a pokud kterákoliv ze stran navrhla přehrání takového záznamu, soud tak učinil. Ke všem, ať již souhrnně nebo dílčím způsobem provedeným audiozáznamům, měli všichni obvinění právo se vyjádřit, což také činili. Odvolací soud tento procesní postup aproboval a akceptuje jej i dovolací soud. Ani on nemá za to, že uvedeným procesním postupem byly důkazy provedeny nezákonně a mimo mantinely spravedlivého procesu jako celku.

57. Nejvyšší soud proto uzavírá, že z hlediska důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. jsou dovolání obviněných zjevně neopodstatněná.

58. Již v této souvislosti lze poznamenat, že obviněným Ing. Ivanem Kyselým vytýkané vady v popisu skutku nelze subsumovat pod důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., popisu skutku a jeho přiléhavosti však bude věnována pozornost v návaznosti na právní posouzení skutku jak tohoto dovolatele, tak obviněného Mgr. Karla Kadlece.

K důvodu dovolání podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř.

59. S odkazem na ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. lze dovolání podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. V jeho mezích lze namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotněprávní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva. Pod citovaný dovolací důvod lze podřadit především ty námitky obviněných Ing. Ivana Kyselého a Mgr. Karla Kadlece, které svou podstatou směřovaly proti naplnění znaků základní

a především kvalifikované skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku po stránce objektivní i subjektivní, znaků organizátorství tohoto trestného činu podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku (obviněný Ing. Ivan Kyselý) a s určitou mírou benevolence i výhrady obviněného Ing. Jiřího Rozbořila proti právnímu posouzení jeho jednání především jako trestného činu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, ale i pomoci na trestném činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

60. Úvodem je třeba konstatovat, že soudy obou stupňů se odůvodnění právní kvalifikace skutků všech obviněných pečlivě věnovaly a s výhradou související s aplikací okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku ve vztahu k obviněným Ing. Ivanu Kyselému a Mgr. Karlu Kadlecovi Nejvyšší soud jejich závěry sdílí. Dovolací námítky obviněného Ing. Jiřího Rozbořila směřující proti správnosti právního posouzení jeho jednání jsou z převážné části toliko opakováním jeho obhajoby uplatněné již v předcházející části řízení, s níž se soudy přesvědčivě a správně vypořádaly. V podstatně totéž lze – až na již zmiňovanou výhradu – konstatovat i ve vztahu k dovolacím námitkám obviněných Ing. Ivana Kyselého a Mgr. Karla Kadlece.

61. Trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch, vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Způsobí-li takovým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci, naplní znaky kvalifikované skutkové podstaty podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku.

62. Objektem tohoto trestného činu je mimo jiné zájem na řádném výkonu pravomoci úředních osob, který je v souladu s právním řádem. Jde pro veřejnou správu o základní trestný čin, jehož prostřednictvím je určitým způsobem jako druhový objekt chráněna důvěra veřejnosti ve výkon veřejné moci. Objektivní stránka spočívá ve zneužití pravomoci úřední osoby výkonem své pravomoci způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.

63. Trestného činu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku se dopustí, kdo sám nebo prostřednictvím jiného poskytne, nabídne nebo slíbí úplatek jinému nebo pro jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu. Spáchá-li tento čin v úmyslu opatřit sobě nebo jinému značný prospěch nebo způsobit jinému značnou škodu anebo jiný zvlášť závažný následek, naplní znaky zvlášť přitěžující okolnosti podle § 329 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a spáchá-li takový čin vůči úřední osobě, i zvlášť přitěžující okolnosti podle § 329 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

64. Objektem tohoto trestného činu je zájem na řádném, nestranném, nezištném a zákonném obstarávání věcí obecného zájmu. Z hlediska naplnění objektivní stránky trestného činu jednání pachatele spočívá mimo jiné v tom, že sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu jinému nebo pro jiného úplatek slíbí. K naplnění skutkové podstaty se nevyžaduje, aby druhá osoba úplatek přijala, tedy nepřijetí nabídky, slibu nebo poskytnutí, či dokonce výslovné odmítnutí úplatku nemá vliv na trestní odpovědnost pachatele (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2014, sp. zn. 8 Tdo 109/2014). Rovněž skutečnost, zda bylo dosaženo úplatkem sledovaného protiprávního zvýhodnění, není z hlediska naplnění znaků tohoto trestného činu významná, a proto

uplácující pachatel bude trestný i v případě, jestliže podplacená osoba od počátku neměla v úmyslu mu vyhovět a cokoliv pro něj udělat. Trestný čin je dokonán již pouhou nabídkou nebo slibem úplatku. K poskytnutí úplatku tedy v případě nabídnutí nebo slibu úplatku vůbec nemusí dojít, fakticky v tomto případě jde o předčasně dokonaný trestný čin (srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4168).

65. U obou zmiňovaných trestných činů se po subjektivní stránce vyžaduje úmysl. K naplnění subjektivní stránky trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku nepostačuje úmysl k zneužití pravomoci, ale je vyžadován zvláštní úmysl způsobit tím škodu, jinou závažnou újmu nebo získat neoprávněný prospěch. Tomu odpovídající zákonný znak charakterizuje úmysl pachatele přesahující objektivní stránku (též tzv. obmysl, *dolus coloratus*). K dokonání trestného činu není třeba, aby škoda nebo újma skutečně vznikla, ale postačuje, pokud je některá z vymezených forem zneužití pravomoci úřední osoby prováděna tímto specifickým druhým úmyslem. Platí, že zmiňovaný úmysl přesahující objektivní stránku přečinu podle § 329 odst. 1 tr. zákoníku může být naplněn i ve formě eventuálního úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b), odst. 2 tr. zákoníku. Pro úplnost není od věci dodat, že úmysl opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch zahrnuje každé neoprávněné zvýhodnění materiální (majetkové) nebo imateriální, přičemž může jít o jakékoliv zvýhodnění, na které by pachatel nebo jiná osoba neměli právo. Úmyslné zavinění se z hlediska subjektivní stránky vyžaduje i u trestného činu podplacení podle § 332 tr. zákoníku, přičemž i zde postačí úmysl eventuální, který musí pokrývat všechny znaky objektivní stránky, včetně souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu.

66. Závěr o zavinění pachatele musí být vždy podložen výsledky dokazování a musí z nich logicky vyplynout. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dovozovat toliko nepřímou z okolností objektivní povahy, z nichž je možno podle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srov. rozhodnutí uveřejněná pod č. 62/1973 a č. 41/1976 Sb. rozh. tr.). Jestliže o této otázce chybí doznání pachatele, závěr o zavinění lze učinit i z objektivních skutečností, např. z povahy činu, způsobu jeho provedení nebo z jiných okolností objektivní povahy, z nichž je možno podle zásad logického myšlení usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení zájmů chráněných trestním zákonem (srov. zpráva Nejvyššího soudu uveřejněná pod č. 62/1973 Sb. rozh. tr., zpráva Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 16. 6. 1976, sp. zn. Tpjf 30/76, uveřejněná pod č. 41/1976 Sb. rozh. tr.). Úsudek o zavinění lze vyvodit i ze zjištěných okolností subjektivní povahy, např. z pohnutky činu (viz např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 2. 3. 1967, sp. zn. Tzv 5/67, uveřejněné pod č. 41/1967 Sb. rozh. tr.).

67. Trestný čin je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl způsobem v trestním zákoně uvedeným porušit nebo ohrozit zájem chráněný tímto zákonem [§ 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku], nebo věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku]. Zavinění je vybudováno na složce vědění (intelektuální), která zahrnuje vnímání pachatele, tj. odraz předmětů, jevů a procesů ve smyslových orgánech člověka, jakož i představu předmětů a jevů, které pachatel vnímal dříve, nebo ke kterým dospěl svým úsudkem na základě znalostí a zkušeností, a na složce vůle zahrnující především chtění nebo srozumění, tj. v podstatě rozhodnutí jednat určitým způsobem se znalostí podstaty věci. Jestliže pachatel rozhodné skutečnosti nechce ani s nimi není srozuměn, není tu žádný volní vztah. Jak složka vědění, tak i složka volní nemusí zcela přesně odpovídat objektivní realitě, nemusí vždy zcela přesně odrážet skutečnosti příslušnými ustanoveními zvláštní části trestního zákona předpokládané

a nemusí se vztahovat ke všem podrobnostem, které jsou pro daný čin charakteristické. Postačí, když skutečnosti spadající pod zákonné znaky skutkové podstaty uvedené ve zvláštní části trestního zákona jsou zahrnuty v představě pachatele alespoň v obecných rysech. V případě úmyslného zavinění je třeba konstatovat, že pro oba druhy úmyslu je společné, že intelektuální složka zahrnuje u pachatele představu rozhodných skutečností alespoň jako možných, rozdíl je v odstupňování volní složky. U přímého úmyslu pachatel přímo chtěl způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného trestním zákonem, u nepřímého úmyslu byl pro případ, že takový následek způsobí, s tímto srozuměn. Na srozumění pachatele, které vyjadřuje aktivní volní vztah ke způsobení následku relevantního pro trestní právo, je možno usuzovat z toho, že pachatel nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by mohla zabránit následku, který si pachatel představoval jako možný (k uvedené problematice subjektivní stránky viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 336 a násl.).

68. Podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku jednání, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, je pokusem trestného činu, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

69. Podle § 24 odst. 1 tr. zákoníkem účastníkem na dokonaném trestném činu nebo jeho pokusu je, kdo úmyslně a) spáchání trestného činu zosnoval nebo řídil (organizátor), c) umožnil nebo usnadnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu (pomocník).

K námitkám obviněného Mgr. Karla Kadlece

70. Podle tzv. právní věty výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně obviněný Mgr. Karel Kadlec spáchal pokus zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 21 odst. 1, § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku tím, že se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobil takovým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.

71. Soud prvního stupně v odůvodnění rozsudku přesvědčivě vyložil, že jmenovaný obviněný inkriminovaným jednáním popsaným v jeho výroku o vině jako policista a úřední osoba podle § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku, jehož se dopustil „v souvislosti s pravomocí a odpovědností“ příslušníka tohoto bezpečnostního sboru ve smyslu § 127 odst. 2 tr. zákoníku, v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b), c), i), § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), ustanovením § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 273/2008 Sb.“), podle nichž jako policista zejména nesmí zneužívat ve prospěch vlastní nebo ve prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby, je povinen zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi, které v zájmu zabezpečení úkolů policie, včetně úkolů podle trestního řádu, vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami, je povinen plnit nestranně, řádně a svědomitě služební povinnosti a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Vysvětlil také, že stejně tak jako spoluobviněný Ing. Ivan Kyselý jednal pro dosažení imateriálního prospěchu, který v jeho

případě spočíval v utvrzování o významu jeho osobnosti v očích jeho politických či profesních partnerů a přátel, že je důležitý pro svou informovanost o kauzách, které zajímaly, popř. i ohrožovaly známé či přátele obviněného Ing. Ivana Kyselého, a je ochoten informace sdílet. Obviněný Ivan Kyselý zase kolem sebe vytvářel dojem, že je schopen díky přátelství s Karlem Kadlecem takové informace získat. V tom podle soudu prvního stupně (a s tím se ztotožňuje i dovolací soud) spočíval prospěch obou obviněných z jejich jednání, který byl jejich primárním cílem. V tomto kontextu se soud prvního stupně také pečlivě zabýval povahou a významem vzájemných vztahů obviněných Ivana Kyselého a Karla Kadlece. Na podkladě těchto východisek proto uzavřel (též s odkazem na rozhodnutí uveřejněné pod č. 25/1975 Sb. rozh. tr.), že obviněný Karel Kadlec předáváním informací jednal v úmyslu získat neoprávněný prospěch spočívající v jím žádoucím a očekávaném zvýšení vlastní hodnoty v očích obviněného Ivana Kyselého a v očích jeho vlivného okolí, které v jeho představách mělo vést v upevnění a udržení jeho profesního a společenského postavení (bod 732. rozsudku). Obviněný Ivan Kyselý pak dojem podporovaný jeho navenek deklarovanými vazbami s Karlem Kadlecem mohl a hodlal využít pro svoje podnikání a neformální vliv. V tomto kontextu není od věci ve shodě se soudem prvního stupně připomenout právní závěry plynoucí z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2020, sp. zn. 6 Tdo 1250/2020, že již samotné získání, shromažďování a uchovávání neoprávněně získaných informací, jež by mohly být využity v osobních či v obchodních vztazích, je možné považovat za imateriální zvýhodnění, na které pachatel nemá právo.

72. Dovolací soud těmto závěrům soudu prvního stupně přisvědčil a shrnul, že porušením již zmiňovaných ustanovení zákona č. 361/2003 Sb. a zákona č. 273/2008 Sb. obviněný jako úřední osoba vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu. Souhlasil i s vývody soudu prvního stupně týkající se tzv. obmyslu a připomněl (s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. 7 Tdo 1059/2012, které však lze použít přiměřeně), že k naplnění tohoto znaku není třeba, aby pachatel pro sebe nebo pro někoho jiného skutečně získal imateriální prospěch, postačuje, bylo-li prokázáno, že vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu v úmyslu opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch (viz body 237.–239. rozsudku).

73. Ani Nejvyšší soud nemá pochybnosti o tom, že obviněný Mgr. Karel Kadlec jednal jako úřední osoba ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. zákoníku. Jak uváděl i státní zástupce, s ohledem na charakter proběhlého jednání s přihlédnutím ke služebnímu zařazení obviněného, osobě, jíž byly informace sdělovány, podstatě sdělovaných informací a potenciálnímu následku není namístě, aby na obviněného nebylo nahlíženo jako na úřední osobu jen proto, že informace sděloval nad sklenicí alkoholu v restauraci (jde o poznámku významnou především s ohledem na výtky spoluobviněného Ing. Jiřího Rozbořila). Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že Mgr. Karel Kadlec předával Ing. Ivanu Kyselému informace, kterými disponoval právě s ohledem na své působení ve služebním poměru, resp. ve funkci náměstka KŘP Olomouckého kraje. Obviněný ostatně naplnění tohoto znaku ani významně nezpochybil.

74. Zásadní námitka dovolatele směřovala proti závěrům soudů týkajícím se porušení mlčenlivosti policisty podle § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. (bod V. dovolání). Soud prvního stupně se touto otázkou velmi zevrubně zabýval zejména pod body 623.–644. rozsudku, opíraje se o jím také dostatečně podložený názor, že pojem „skutečností, které v zájmu zabezpečení úkolů policie nebo v zájmu jiných osob vyžadují, aby zůstaly utajeny před nepovolanými osobami“, je třeba vykládat v kontextu konkrétního případu a konkrétní osoby, které mají být takové skutečnosti sděleny. Tomuto jeho východisku pak koresponduje

věcný a na něj navazující právní rozbor konkrétně zjištěných okolností. Z podrobného výkladu soudu prvního stupně vyplynul jednoznačný závěr, že obviněný Mgr. Karel Kadlec nebyl oprávněn sdělovat Ing. Ivanu Kyselému konkrétní pravdivé informace o činnosti policie a tímto jednáním porušil povinnost mlčenlivosti. Soud prvního stupně akcentoval, že činnost dovolatele, jak byla prokázána, nesplňuje požadavky na policejní práci, poněvadž především motivem pro předávání informací Ivanu Kyselému nebylo primárně informace získávat, ale upevnit své postavení v bezpečnostních složkách, svůj vztah s Ivanem Kyselým a zprostředkovaně i s dalšími osobami v jeho okolí.

75. Odvolací soud úvahám soudu prvního stupně o porušení povinnosti mlčenlivosti policisty přisvědčil (viz body 115. a následující odůvodnění napadeného rozsudku odvolacího soudu). I on zdůraznil, že informace, které obviněný Karel Kadlec Ivanu Kyselému sděloval, byly informace, které nebyly veřejné, obviněný Ivan Kyselý na ně neměl nárok a nebyl tedy osobou oprávněnou k jejich přijetí. Souhlasil se soudem prvního stupně, že neoprávněnost přijetí těchto informací je dána i tím, že obviněný Ivan Kyselý byl osobou s úzkými kontakty na osoby z podnikatelského a politického prostředí, kterých se předmětné kauzy dotýkaly.

76. Obviněný s úvahami soudů a jejich závěry obsáhle polemizoval. Podle jeho mínění základ právní kvalifikace v posuzovaném případě představují znaky „nutnosti utajení informace“, resp. „způsobilosti neutajení informace ohrozit služební cíle“. Skutková zjištění soudů ve vztahu k informacím, které měl neoprávněně sdělovat dalším osobám, neumožňují učinit právní závěr o naplnění znaku „skutečnosti, se kterými se seznámil při plnění úkolů policie nebo v souvislosti s nimi“. Není tak dána mimotrestní norma, jíž se dovolává ustanovení § 329 odst. 1 tr. zákoníku. Soudy podle obviněného chybně uchopily otázku rozsahu povinnosti zachovávat mlčenlivost ze strany policisty, jak je vymezena v § 115 zákona č. 273/2008 Sb. Při extenzivním výkladu, k němuž ostatně k projednávané věci přistoupily oba soudy, byla mylně dovozována samotná způsobilost informace vyvolat nebezpečí ohrožení služebního cíle, aniž by taková hrozba vůbec existovala. Obviněný vytkl, že soudy neměly podrobnou znalost konkrétních trestních spisů, z nichž měl obviněný předmětné informace sdělovat. Přitom aby mohlo být vyhodnoceno, jakou povahu konkrétní informace měla, musí být tato zasazena do kontextu daného trestního řízení, nikoli posuzována izolovaně. Nad rámec uvedeného obviněný zdůraznil, že kriticky musí být nazírán nejen obsah a charakter sdělované informace, nýbrž i osoba, které je informace sdělována, tedy např. její potenciál s ní dále nakládat způsobem odporujícím zákonu, aby mohlo dojít ke zmaření účelu trestního řízení apod. Obviněný taktéž vytkl, že ve věci chybí skutkový podklad pro závěr, zda vůbec sdělované informace byly pravdivé, tj. zda se skutečně jednalo o relevantní skutečnosti „ze spisu“.

77. Nejvyšší soud sdílí názor soudů, že obviněný svým jednáním povinnost mlčenlivosti policisty porušil. Jeho argumenty směřují k rozmělnění uceleného názoru, že obviněný Mgr. Karel Kadlec si ze své pracovní pozice, s alespoň rámcovým vědomím o podnikatelských a dalších aktivitách obviněného Ing. Ivana Kyselého či Ing. Jiřího Rozbořila, musel být vědom, že referuje o typově zcela jiných záležitostech, než jsou ony tzv. hospodské řeči o např. neutěšených personálních poměrech či odměňování ve strukturách policejního orgánu, případně že např. nostalgicky nevzpomíná na starý, úspěšně uzavřený případ. Informace sdělované k probíhajícím trestním řízením, v nichž byly mj. prověřovány podnikatelské subjekty přímo z prostředí, ve kterém se obvinění sami pohybovali, jsou logicky zcela odlišného charakteru a není důvod, aby na ně povinnost mlčenlivosti ze strany Mgr. Karla Kadlece nedopadala, jak ostatně upozornil i státní zástupce ve svém vyjádření. Soud prvního stupně se pak zabýval i tím, že nebyla dána žádná výjimka ke sdělování těchto údajů. O v

řízení namítanou operativní činností prováděnou Mgr. Karlem Kadlecem se taktéž jednat nemohlo. Nelze než přisvědčit soudu prvního stupně, že obviněný Mgr. Karel Kadlec nebyl oprávněn sdělovat Ing. Ivanu Kyselému konkrétní pravdivé informace o činnosti policie (byť by se i ukázalo, že sdělované informace objektivně pravdivé nebyly, stěží lze s ohledem na jejich vzájemnou vazbu předpokládat, že by mu úmyslně sděloval informace nepravdivé) a tímto jednáním porušil povinnost mlčenlivosti.

78. Obviněný zpochybnil také závěry soudů ohledně subjektivní stránky a v této souvislosti jeho motivace i úmyslného zavinění (bod XII. dovolání). Otázkou motivace se soud prvního stupně obsáhle zabýval (viz zejména body 638.–642. rozsudku) a s odkazem na konkrétní audiozáznamy, rozhovory mezi obviněnými Karlem Kadlecem a Ivanem Kyselým, ale i Karlem Kadlecem a Radkem Petrůjem vyvodil, že rozhovory o aktuálně probíhajících trestních kauzách mezi obviněnými Karlem Kadlecem a Radkem Petrůjem nebyly vedeny proto, že by obviněný Karel Kadlec chtěl nezákonně ovlivnit nějaké trestní řízení ve prospěch kohokoliv stojícího mimo policejní struktury. Soud prvního stupně opakovaně akcentoval, že nezjistil a neidentifikoval jakýkoliv úkon, kterým by obviněný Karel Kadlec či z jeho podnětu někdo jiný vyhověl přání či žádosti obviněného Ivana Kyselého, v důsledku čehož by byl nezákonně změněn postup policejního orgánu (KROK) v konkrétní trestní věci (obdobně i bod 734. rozsudku). Z rozhovorů mezi obviněnými, jež také přílehavě specifikoval (body 639.–641.), vzal však za prokázané, že obviněný Karel Kadlec s Ivanem Kyselým hovořil o postupu policejního orgánu v trestních věcech proto, aby se odvděčil za domnělé zásluhy o to, že nebyl odvolán ze své funkce, a domníval se, že takto podpoří svoji kariéru u policie, případně zajistí své setrvání ve funkci náměstka KROK zásluhou vlivu jiných osob, a jen sekundárně vnímal informace náhodně sdělované obviněným Ivanem Kyselým, které ani nijak významně nevyužíval pro zákonný postup policejních orgánů v předmětných věcech. Odvolací soud úvahám soudu prvního stupně založeným výsledky řádně provedeného dokazování přisvědčil (viz body 129.–131. rozsudku odvolacího soudu).

79. Nejvyšší soud má za to, že problematika motivace činu byla soudem prvního stupně přesvědčivě vyložena a vyargumentována. Jak výstižně připomněl i státní zástupce, soud prvního stupně s oporou v zachycených hovorech přílehavě poukázal na pracovní prostředí, ve kterém obviněný Mgr. Karel Kadlec působil, tedy prostředí ovlivňované konexemi a klientelismem (viz jmenovitě body 640., 641. odůvodnění rozsudku), což dozajista představovalo „živnou půdu“ pro soudem prvního stupně konkretizovanou motivaci jeho činu a dokládá přesvědčivost závěrů soudu prvního stupně.

80. Ve vztahu k základní skutkové podstatě podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku tedy ze zjištění soudů vyplývá existence úmyslného zavinění obviněného ve formě přímého úmyslu, jak uzavřely pod bodem 736. rozsudku soud prvního stupně a pod bodem 248. rozsudku i odvolací soud. Se závěry soudů, že obviněný Mgr. Karel Kadlec úmyslně porušil povinnost mlčenlivosti, jakož i další s tím související povinnosti policisty a že jeho jednání úmyslně směřovalo k získání imateriálního prospěchu pro něj i pro Ing. Ivana Kyselého nelze než souhlasit.

81. Krucální otázkou správnosti právního posouzení skutku tohoto dovolatele, jakož i spoluobviněného Ing. Ivana Kyselého však byla právní kvalifikace jejich jednání též za použití okolností podmiňující použití vyšší trestní sazby podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, tedy že činem byla způsobena vážná porucha v činnosti orgánu státní správy (přílehavěji spíše obecně orgánu veřejné moci).

82. Při aplikaci zvláště přitěžující okolnosti podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku je třeba mít na zřeteli věcný, jakož i právní rozdíl mezi „poruchou v činnosti orgánu veřejné moci“ na straně jedné a „vážnou poruchou v činnosti orgánu veřejné moci“ na straně druhé. Poruchou v činnosti chráněného orgánu (orgánu veřejné moci) je takový stav, kdy tato instituce není po jistou dobu schopna řádně plnit své úkoly. Nemusí dojít k úplnému zastavení její činnosti, ale její řádné fungování je výrazně ztíženo, nebo podstatně zpomaleno. Není však omezena na „vážnou poruchu“, není tedy ani podstatné, zda porucha je trvalá nebo delší dobu trvající (nesmí však jít o poruchu trvající jen velmi krátkou nebo zanedbatelnou dobu).

83. Vážnou poruchou v činnosti orgánu veřejné moci jako zvláště přitěžující okolnosti podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se rozumí takový stav, kdy tato instituce není po jistou, nikoliv krátkou dobu, schopna řádně plnit své základní úkoly; takové přinejmenším omezení činnosti orgánu veřejné moci musí být podstatné, a to v závislosti na intenzitě zásahu pachatele do činnosti orgánu veřejné moci, povahy a důležitosti takových úkolů, v jejichž realizaci došlo k neplnění nebo omezení jejich plnění, k jejich počtu a k rozsahu jejich neplnění a doby trvání takového stavu (viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 4079, 4131). Je tedy zjevné, že na rozdíl od znaku „porucha v činnosti orgánu veřejné moci“ musí jít o poruchu vážnou, typově těžší a závažnější. Vážnost poruchy může být závislá na závažnosti a intenzitě zásahu pachatele do možnosti orgánu veřejné moci plnit své úkoly nebo od doby trvání, po který je v řádném plnění úkolů omezen.

84. Soud prvního stupně odůvodnil potřebu právního posouzení skutku jmenovaných obviněných i podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku z iniciativy odvolacího soudu (viz usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 1. 2. 2023, č. j. 4 To 17/2022-18593) jednak doplněním skutkových zjištění oproti původnímu a posléze zrušenému rozsudku ze dne 16. 7. 2021, č. j. 29 T 9/2019-18313, o údaj, že sdělení uvedených informací by mimo jiné vedlo také „k tomu, že Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení“, jednak také tomu korespondující právní úvahou. Nutno podotknout, že k doplnění skutkových zjištění došlo toliko v tzv. návěť, aniž by u jednotlivých dílčích útoků byl tento obecný závěr konkretizován poukazem na relevantní informace a z nich případně plynoucí následek.

85. Soud prvního stupně především zdůraznil, že ustanovení § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku je ustanovením zakládající poruchový trestný čin, nikoliv jen ohrožující. Konstatoval též, že nemá za prokázané, že by obviněný Mgr. Karel Kadlec způsobil svým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu veřejné moci. Ve shodě s názorem odvolacího soudu na jednání obviněného nahlížel jako na jednání, které bylo samo o sobě způsobilé „ohrozit fungování policejního orgánu“, neboť mohlo vést k varování zájmových osob před policejními orgány, ke zničení důkazů, ovlivnění svědeckých výpovědí apod. Pokud jednání obviněného (jakož i spoluobviněného Ing. Ivana Kyselého) představovalo nebezpečí pro fungování KROK, zároveň ale nebylo prokázáno konkrétní ovlivnění některého úkonu či fungování policejního orgánu, pak nelze podle soudu uzavřít, že byly naplněny znaky zvláště přitěžující okolnosti uvedené v § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku (bod 734. rozsudku). Proto se dále zabýval možností právního posouzení jednání jako zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

86. V této souvislosti uzavřel, že nebylo prokázáno, že by jmenovaný obviněný přímo chtěl způsobit vážnou poruchu v činnosti orgánu veřejné moci, ale z průběhu skutkového děje je

zjevné, že o možnosti, že k takové poruše dojít může, věděl a pro případ, že ji způsobí, byl s takovým následkem srozuměn. Konkrétně tento závěr činil s ohledem na skutečnost, že poté, co obviněný Karel Kadlec určité informace vyzradil nepovolané osobě (Ivanu Kyselému, Jiřímu Rozbořilovi), již nemohl ovlivnit, komu Ivan Kyselý a Jiří Rozbořil informace, které jim sdělil a které mají zůstat utajeny před nepovolanými osobami (jimiž byli i tito obvinění), dále předají, ke komu se tak informace podléhající povinnosti mlčenlivosti dostanou. Obviněný Karel Kadlec tedy nemohl a ani neměl kontrolu nad již vyřčenými, pravdivými sděleními, přičemž je nutno zdůraznit, že pokud jsou sděleny předmětné informace v počáteční fázi trestního řízení, je to o to nebezpečnější, neboť toto stadium trestního řízení je rozhodující pro dosažení základního cíle trestního řízení, jímž je řádné a nestranné odhalování a objasňování trestné činnosti a spravedlivého potrestání jejich pachatelů. Nesmí tak podle soudu docházet k tomu, aby úkony trestního řízení byly prováděny účelově, na základě instrukcí a soukromých zájmů osob stojících mimo orgány činné v trestním řízení a ve prospěch či neprospěch osob, jichž se řízení týká (bod 735. rozsudku).

87. Odvolací soud přisvědčil závěrům soudu prvního stupně, že nebylo prokázáno, že by obviněný Karel Kadlec přímo chtěl způsobit vážnou poruchu v činnosti orgánu veřejné moci, ale i podle něj jmenovaný obviněný o této možnosti věděl a pro případ, že ji způsobí, byl s takovým následkem srozuměn. V odůvodnění napadeného rozsudku dále uvedl, že soud prvního stupně nepochybil, kvalifikoval-li jednání tohoto obviněného jako pokus zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 21 odst. 1, § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Takový závěr lze i podle něj učinit proto, že poté, co obviněný Karel Kadlec určité informace vyzradil nepovolané osobě (Ivanu Kyselému, Jiřímu Rozbořilovi), nemohl již ovlivnit, komu Ivan Kyselý a Jiří Rozbořil informace, které jim sdělil a které mají být utajeny před nepovolanými osobami (jimiž byli i Ivan Kyselý a Jiří Rozbořil) dále předají, ke komu se tak informace, které podléhají povinnosti mlčenlivosti dostanou. Obviněný Karel Kadlec tak podle odvolacího soudu nemohl mít a neměl kontrolu nad již vyřčenými, pravdivými sděleními, přičemž i tento soud akcentoval zcela ve shodě se soudem prvního stupně, že se tak stalo v počáteční fázi trestního řízení, která je rozhodující pro dosažení základního cíle trestního řízení (viz body 240., 245., 246. rozsudku).

88. Z uvedených a částečně reprodukováných závěrů obou soudů obsažených v jejich rozsudcích podle dovolacího soudu především vyplývá, že úvahy soudů nejdou nad rámec obecných až spekulativních konstatování, z nichž rozhodně těžší následek v podobě vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci, byť bezprostředně hrozící, nelze přesvědčivě vyčíst. V tomto ohledu jsou výtky obviněného, že soudy nehodnotily jím v dovolání trefně konkretizované okolnosti, z větší části opodstatněné. Obviněný Karel Kadlec opodstatněně vytkl, že právní závěr o způsobení, popř. i bezprostřední hrozbě způsobení, těžšího následku předvídaného v ustanovení § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku musí být (v ideálním případě) výsledkem zhodnocení okolností, jako jsou: jaký konkrétní následek mohla způsobit konkrétní sdělená informace, jak vážný dopad by to mohlo mít pro konkrétní trestní řízení, zda by vyvolaný následek v jakémkoliv směru přesahoval význam individuálního dotčeného řízení, popř. jak konkrétně se rozvíjela či mohla rozvíjet příčinná souvislost mezi vyřazením informace a poruchovým následkem tak, aby bylo možno vyhodnotit, zda se jednalo o následek bezprostředně hrozící.

89. Názoru a výhradám dovolatele odpovídá i nepřiliš bohatá judikatura vztahující se k tomuto zákonnému znaku. Kupř. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. 8 Tdo 437/2019, byly potvrzeny závěry soudů, podle nichž vážná porucha v činnosti orgánu

veřejné moci byla způsobena konkrétně tím, že obviněný T. B. jako hlavní zkušební komisař v součinnosti s obviněnými L. I. a L. K. porušováním relevantních ustanovení zákona č. 247/2000 Sb. vědomě ochromili funkci Městského úřadu Velké Meziříčí, odboru dopravy a silničního hospodářství, když konkrétně v období od 14. 9. 2009 do 31. 12. 2009 způsobili, že z celkového počtu 307 konaných zkoušek na splnění odborné způsobilosti celkem 102 žadatelů získalo neoprávněně a nezákonně odbornou způsobilost k získání řidičského oprávnění. Těžší následek zde byl odůvodněn nejen délkou období, ale především počtem žadatelů, kteří získali neoprávněně odbornou způsobilost k získání řidičského oprávnění, jakož i poměrem celkového počtu konaných zkoušek z odborné způsobilosti a žadatelů, kteří odbornou způsobilost k získání řidičského oprávnění získali v rozporu se zákonem stanovenými podmínkami.

90. Jen přiměřeně lze odkázat na již starší rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001, sp. zn. 4 Tz 260/2001, který byl v odborné literatuře (Soubor trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu pod č. T 327) uveřejněn s právní větou: „K naplnění zákonného znaku kvalifikované skutkové podstaty trestného činu zneužívání pravomoci veřejného činitele (poznámka: nyní úřední osoby) podle § 158 odst. 2 písm. c) trestního zákona č. 140/1961 Sb. (dále jen „tr. zák.“), spočívajícího ve způsobení jiného zvláště závažného následku, je třeba, aby byl tento následek svou nebezpečností (nyní škodlivostí) pro společnost srovnatelný s dalšími alternativními znaky (následky) podmiňujícími použití vyšší trestní sazby uvedenými v § 158 odst. 2 tr. zák. (značný prospěch, značná škoda, vážná porucha v činnosti podniku nebo organizace). Za takový následek by bylo možno pokládat i porušení zájmu státu na odhalování veškerých trestných činů a na stíhání a potrestání jejich pachatelů, ale muselo by se jednat o rozsáhlejší trestnou činnost nebo o trestný čin z kategorie zvláště závažných trestných činů (§ 41 odst. 2 tr. zák.). Skutečnost, že obviněný zneužil své pravomoci veřejného činitele jako policista, však nemůže bez dalšího sama o sobě znamenat naplnění uvedeného zákonného znaku“.

91. Soudy obou stupňů shodně uzavřely, že nebylo prokázáno, že by obviněný Mgr. Karel Kadlec svým prokázaným jednáním způsobil vážnou poruchu v činnosti orgánu veřejné moci. Soud prvního stupně konkrétně v odůvodnění rozsudku zmínil, že nebylo prokázáno, že by obviněný Karel Kadlec zajistil provedení konkrétních opatření v trestních řízeních ke svému (či cizímu) prospěchu a ke škodě jiných osob, a už vůbec nebylo prokázáno, že by ohrožoval a mařil účel některého trestního řízení či že by skutečně došlo jeho přičiněním ke zmaření úkonů trestního řízení, takže KROK nevykonávalo svoji činnost řádně. V tomto kontextu, byť jde o okolnosti související s postavením obviněného Ing. Ivana Kyselého, je vhodné zmínit, že soud nevzal za prokázané, že by obviněný Ivan Kyselý instruoval obviněného Karla Kadlece, co má v těch kterých konkrétních řízeních učinit, aby Ivan Kyselý nebo někdo další získal prospěch nebo někomu dalšímu bylo ublíženo; že by se obviněný Ivan Kyselý snažil dosáhnout toho, aby KROK nevykonávalo řádně svoji funkci (body 646., 734. rozsudku). Odvolací soud (bod 243. rozsudku) sdílel také závěr soudu prvního stupně, že i přes právě uvedené jednání obou obviněných bylo samo o sobě způsobilé ohrozit fungování policejního orgánu, neboť mohlo vést k varování zájmových osob před orgány Policie České republiky, ke zničení důkazů, ovlivnění svědeckých výpovědí (shodně i bod 734. rozsudku soudu prvního stupně). Navíc ale zmínil, že by mohlo dojít i k odrazování potencionálních oznamovatelů trestné činnosti, informátorů a dalších osob spolupracujících s policií. Učinil tak bez bližšího vysvětlení, ačkoliv soud prvního stupně v této souvislosti uvedl, že žádné konkrétní důkazy nespovídají právě o tom, že by došlo k odrazování potencionálních oznamovatelů trestné činnosti, informátorů a dalších osob spolupracujících s policií, poněvadž nevešlo v obecnou známost „nefungování KROK“. Třebaže tato disproporce sama o sobě

nemá pro posouzení být toliko bezprostřední hrozby vzniku vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci relevantní dopad, je třeba na ni upozornit, poněvadž se dotýká možných následků jednání obviněných v očích obou soudů.

92. Zjistil-li soud prvního stupně, že k žádné, natož vážné poruše v činnosti KROK a ani policie vůbec nedošlo, s čímž odvolací soud souhlasil, nelze tento fakt z hlediska použití zvláště přitěžující okolnosti podle § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku bez dalšího podrobného vysvětlení vyřešit posouzením skutku jako pokusu zločinu podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Skutkové a na ně navazující právní závěry soudů nic konkrétního o bezprostřední hrozbě vzniku takového těžšího následku nevypovídají. Nebyly konkretizovány možné následky protiprávního jednání obviněných v konkrétně zmiňovaných trestních případech. Za nepodložené konkrétními výsledky dokazování a jim odpovídajícími zjištěními je třeba označit i tvrzení státního zástupce, že jednání obviněných Mgr. Karla Kadlece a Ing. Ivana Kyselého bylo samo o sobě způsobilé ohrozit fungování policejního orgánu, jelikož mohlo vést např. k varování zájmových osob před činností policejního orgánu. Byla tak nastolena reálná možnost, že bude docházet k ovlivňování svědků, ničení a pozměňování důkazů apod. Pokud by k tomuto reálně došlo, byla by narušena důvěra (nejen) širší veřejnosti v činnost orgánů činných v trestním řízení, demotivována snaha stran oznamování trestné činnosti apod. Nelze nevidět, že jednání obviněných se nevyznačovalo stejnou závažností, nezasahovalo do stejných fází trestního řízení ve výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně jmenovaných subjektů. Zatímco jednání obviněných Mgr. Karla Kadlece a Ing. Ivana Kyselého pod body I. –III., jednání těchto obviněných a dále i obviněného Ing. Jiřího Rozbořila pod bodem V. bylo svou povahou a významem nejzávažnější [být v případě dílčího útoku pod bodem II. (kauza Ing. Hana Kaštilová-Tesařová) nešlo o počáteční fázi trestního řízení, věc byla již projednávána soudem v hlavním líčení, čemuž musí odpovídat i postavení policejního orgánu], jednání obviněných Karla Kadlece a Ivana Kyselého pod body IV., VII.-IX. a obviněného Karla Kadlece pod bodem VI. rozhodně parametry takové závažnosti nemělo.

93. Ze zjištění soudu plyne, že v období nejméně od února 2015 do srpna 2015 se obviněný Mgr. Karel Kadlec dopustil jistě nikoliv nevýznamného trestněprávně relevantního jednání v 9 případech různé společenské škodlivosti, k žádné poruše v činnosti a fungování KROK a ani jejímu náznaku nedošlo, nikdo z osob relevantně se na vyřizování trestních věcí podílejících nepotvrdil jakýkoliv nejen protiprávní ale i jen nežádoucí impakt obviněného Karla Kadlece. Je třeba mít také na zřeteli, že podle statistické ročenky Olomouckého kraje za rok 2015 podle Českého statistického úřadu (<https://csu.gov.cz/produkty/statisticka-rocenka-olomouckeho-kraje-2014-q1jqcwz1r1>) bylo v Olomouckém kraji zjištěno celkem 14 066 trestných činů, z toho 1 718 představovala hospodářská kriminalita. Lze proto přisvědčit obviněnému, že 9 trestních věcí, k nimž se vztahuje předmět tohoto trestního řízení, představuje jen velmi malou část agendy KROK, byť by šlo i nejméně ve 3 případech o věci vskutku závažné. Obdobné nutno konstatovat i ve vztahu k obviněnému Ing. Ivanu Kyselému, který byl uznán vinným celkem v 8 případech.

94. Závěry soudů, že jednání obviněných bylo způsobilé vyvolat vážnou poruchu v činnosti orgánu veřejné moci, shledává dovolací soud nepodloženými. Nejenže nebyla objektivně prokázána jakákoliv, natož vážná porucha v činnosti orgánu veřejné moci, ale na jednání obviněných nelze pohlížet ani jako na jednání, které bezprostředně ke způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci směřovalo.

95. Stranou pozornosti Nejvyššího soudu samozřejmě nezůstala skutečnost, že obviněný se činu dopustil jako policista – náměstek ředitele KROK. Ani na významné postavení obviněného ve strukturách policie však nelze bez řádného odůvodnění reagovat tímto způsobem, značnou škodlivost jeho jednání, o níž není pochyb, nutno zohlednit případně v úvahách o trestu, nikoliv použitím přísnější trestní sazby bez přesvědčivých důvodů.

K námitkám obviněného Ing. Ivana Kyselého

96. Obviněný Ing. Ivan Kyselý spáchal pokus účastenství ve formě organizátorství na zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 21 odst. 1, § 24 odst. 1, § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. c) tr. zákoníku tím, že se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby řídil jiného, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a způsobil takovým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo.

97. Nutno připomenout, že trestná činnost účastníka bezprostředně přispívá k tomu, aby došlo k naplnění znaků konkrétní skutkové podstaty trestného činu, i když účastník sám tyto znaky přímo nenaplní. Účastenství je úmyslnou formou účasti na trestném činu, která je namířena proti témuž konkrétnímu zájmu chráněnému trestním zákonem jako pachatelství nebo spolupachatelství. Čin, na němž se účastník podílí, musí splňovat všechny pojmové náležitosti úmyslného trestného činu nebo jeho pokusu, včetně trestně odpovědného pachatele. Mezi jednáním účastníka a spáchaným trestným činem hlavního pachatele musí být příčinný vztah. Organizátor je ten, kdo trestný čin zosnoval nebo řídil, pokud byl trestný čin dokonán nebo se pachatel o něj alespoň pokusil. Za řízení trestného činu je podle respektovaného doktrinního výkladu, jakož i soudní rozhodovací praxe třeba považovat úkony spočívající v usměrňování osob podílejících se na trestné činnosti, vydávání konkrétních pokynů těmto osobám a vyžadování jejich splnění apod. Jde tudíž o koordinaci činnosti hlavních pachatelů, která se odehrává v reálném čase páchání trestného činu, a to včetně jeho pokusu (viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 575 a násl., rozhodnutí uveřejněné pod č. 52/2010-I. Sb. rozh. tr., náleží Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 418/1997, aj.). Funkčnost institutu organizátora se může projevovat u trestných činů pravých zvláštních (v systému třídění trestných činů podle osoby pachatele), u nichž právě osoba podílející se na trestném činu dominantním způsobem nebude splňovat podmínku zvláštní vlastnosti, způsoblosti nebo postavení kladenou na pachatele, a proto nemůže být za pachatele označena, ale její dominantní role může být vyjádřena jejím označením za organizátora. Naproti tomu pomocník [§ 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku] úmyslně umožňuje nebo usnadňuje jinému (hlavnímu pachateli) spáchání trestného činu, čímž mu pomáhá nebo ho podporuje, a to ještě před spácháním činu nebo v době činu, jestliže došlo alespoň k pokusu trestného činu. Pomoc se vyskytuje v rozdílných formách s různou povahou a závažností; typicky je ale povaha a závažnost pomoci nižší než u ostatních obecných forem trestné činnosti, zejména organizátorství a návodu.

98. Jako námitky obviněného podřaditelné pod uplatněný důvod dovolání (do této kategorie nelze zařadit výtky proti popisu skutku) lze vnímat výhrady proti charakteru poskytovaných a jím získávaných informací od obviněného Mgr. Karla Kadlece a jejich důsledků, jakož i námitky proti odůvodněnosti právního posouzení jeho jednání jako organizátorství trestného činu a použití zvlášť přítěžující okolnosti spočívající ve způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci.

99. Vytýkal-li tento dovolatel, že se soudy nezabývaly povahou informací, tj. zda dané informace vůbec měly potenciál ovlivnit probíhající trestní řízení, či přesněji přímo ohrozit či zmařit účel trestního řízení, lze souhlasit se soudy, jakož i státním zástupcem, že již jen samotné vyznění, že některé např. projekty či dotace jsou předmětem prověřování ze strany policejního orgánu, pakliže je sděluje výše postavený příslušník Policie České republiky osobě aktivně činné v podnikatelském prostředí s kontakty na místní politickou scénu, je možné hodnotit jako informace ohrožující účel trestního řízení, zejména za situace, pokud by zjištěné skutečnosti byly sdělovány osobám, které jsou na prověřovaných kauzách přímo zainteresovány. Poté, co obviněný Mgr. Karel Kadlec informace týkající se trestních řízení, jež měly zůstat utajeny, vyrazil Ing. Ivanu Kyselému (a rovněž Ing. Jiřímu Rozbořilovi), nemohl již ovlivnit, jak již bylo dříve konstatováno (viz body 87., 88. tohoto usnesení Nejvyššího soudu), zda a komu je dál předají. Soudy poté přiléhavě poukázaly na skutečnost, že pokud se informace z trestních řízení dostanou k nepovolaným osobám právě v počátečních fázích trestního řízení, kdy je dán největší zájem na jejich utajení, aby mohla být rozkryta (potenciální) trestná činnost, jde o stav o to nebezpečnější, než když dochází k unikům informací v pozdějších fázích trestního řízení, byť i tak se jedná o nežádoucí stav.

100. Co do závěrů ohledně účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku odvolací soud správně poukázal na východisko, že vzájemné vztahy mezi obviněnými Karlem Kadlecem a Ivanem Kyselým byly vytvořeny ještě před tím, než došlo k zahájení prověřování nyní projednávané trestní věci. V této souvislosti i soud prvního stupně ostatně upozornil, že obviněný Karel Kadlec se cítil obviněnému Ivanu Kyselému zavázán za to, že se zasadil o jeho funkci náměstka KROK, přičemž sám obviněný Ivan Kyselý tento dojem před Karlem Kadlecem podporoval, čímž ho motivoval k tomu, aby mu předával další informace, a od tohoto jeho počínání a přijímání jím poskytnutých informací se nikdy nedistancoval. Oba soudy (viz body 739., 740. rozsudku soudu prvního stupně, body 250.–252. rozsudku odvolacího soudu) upozornily, že obviněný Ivan Kyselý byl srozuměn s tím, že mu obviněný Karel Kadlec sděluje informace neoprávněně, což vyplývá z obecného povědomí občana o policejní práci, neboť obecně každý občan ví, že není v pořádku, pokud policista vypráví o prověřovaných trestních kauzách osobám mimo policii, a ví, že tak porušuje svoje pravomoci. Soud prvního stupně také podrobněji rozvedl, že o organizátorství se jedná i proto, že nejde jen o to, že by Ivan Kyselý Karlu Kadlecovi „umožnil“ spáchání trestného činu. Zaznamenané rozhovory totiž dokládají, že Ivan Kyselý s Karlem Kadlecem cíleně hovořil o kauzách, které KROK řeší, zajímal se o situaci v řízeních a od Karla Kadlece pravidelně zjišťoval skutečný stav řízení, sděloval mu svůj názor na postup policie v konkrétních trestních věcech, určitý postup schvaloval či vyjadřoval svůj nesouhlas, zároveň bylo zjištěno, že se obviněný Karel Kadlec i dotazuje na názor obviněného Ivana Kyselého apod. (v podrobnostech viz bod 739. rozsudku soudu prvního stupně). Odvolací soud proto opodstatněně připomněl, že v zaznamenaných hovorech obviněný Ivan Kyselý nevystupuje v roli pasivního příjemce nezákonně sdělovaných informací, ale sám se aktivně zapojuje do skutkového děje, a dokonce takto neoprávněně získané informace předává dál, sám se nabízí do role nejen příjemce informace, ale současně i prostředníka pro přenos této informace mezi Karlem Kadlecem a koncovým adresátem (kupř. Martin Major). Odvolací soud podpůrně poukázal i na další rozhovory, jež charakterizují postavení obviněného Ivana Kyselého a v nichž tento obviněný sděluje Karlu Kadlecovi, že jím sdělované informace proudí prostřednictvím Ivana Kyselého k dalším osobám (kupř. Jiří Rozbořil, Ivan Langer, ministr Chovanec) a v nichž dává Karlu Kadlecovi instrukce ohledně informování o tzv. kauze Králík apod.

101. Lze tedy shrnout, že i když nebyly u každého jednotlivého dílčího útoku v rozsudku soudu prvního stupně role a aktivní jednání obviněného Ivana Kyselého jako organizátora explicitně srozumitelně a jasně popsány, jednání obviněného Ivana Kyselého je determinováno a navazuje na celkový charakter vzájemného vztahu obviněných Karla Kadlece a Ivana Kyselého, potřebu Karla Kadlece informovat obviněného Ivana Kyselého, případně jeho blízké okolí, pro domnělé zásluhy obviněného Ivana Kyselého o jeho setrvání ve funkci náměstka ředitele KROK, přičemž obviněný Ivan Kyselý, vědom si neoprávněnosti sdělování informací, Karla Kadlece jednak aktivně k poskytování informací vybízel, případně jej nijak neusměrnil, nedal najevo, že jej takové informace nezajímají a nechce je vyslechnout. Jednání obviněného Ivana Kyselého, který nemůže být pro absenci postavení úřední osoby pachatelem trestného činu zneužívání pravomoci úřední osoby podle § 329 tr. zákoníku, pak s ohledem na jeho skutečnou roli nelze vnímat jen jako pomoc k trestnému činu, ale závěr o organizátorství k tomuto trestnému činu ob stojí. Soud prvního stupně v této souvislosti také správně poznamenává, že tato změna právního posouzení nijak zásadně nepříznivě neovlivnila hodnocení společenské škodlivosti jeho jednání dříve posuzovaného jako pomoc k trestnému činu (bod 752. jeho rozsudku).

102. Jinou otázkou je ale obviněným Ing. Ivanem Kyselým také zpochybňovaný těžší následek, v této části je dovolání důvodné, jak již bylo rozvedeno v souvislosti s námitkami obviněného Mgr. Karla Kadlece. Závěry dříve uvedené týkající se naplnění zákonného znaku spočívajícího ve způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu veřejné moci se beze zbytku vztahují i k jednání obviněného Ing. Ivana Kyselého.

Nové rozhodnutí Nejvyššího soudu

103. Z důvodů právě vyložených proto Nejvyšší soud zrušil ohledně obviněných Mgr. Karla Kadlece, jakož i Ing. Ivana Kyselého napadený rozsudek odvolacího soudu i jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu a současně zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušenou část těchto rozsudků obsahově navazující. Znovu pak sám ve věci v tomto rozsahu rozhodl, když skutková zjištění učiněná soudem prvního stupně shledal v podstatě správnými a opodstatněnými a odstranit bylo třeba jen vady v právním posouzení jednání obviněných, máje na zřeteli především i tak nezanedbatelnou délku řízení. V důsledku toho je nadbytečné zabývat se v tomto rozhodnutí námitkami směřujícími proti výroku o trestu jmenovaných obviněných, jelikož o trestu každého z nich bylo nutno rovněž znovu rozhodnout.

104. Skutková zjištění v rozsudku Nejvyššího soudu byla, jak již bylo řečeno, v zásadě převzata z výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně s dílčí a nevýznamnou úpravou, jež spočívala ve vypuštění slova „soustavně“ v souvislosti s poskytováním informací ze strany obviněného Mgr. Karla Kadlece, a dále významnější úpravou znamenající vypuštění sousloví, že v důsledku jednání obviněných dojde „k tomu, že Krajské ředitelství Policie Olomouckého kraje nebude vykonávat svou funkci nestranného orgánu činného v trestním řízení“, která byla pro soudy relevantní z hlediska naplnění zvlášť přitěžující okolnosti uvedené v § 329 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku. Po této modifikaci popisu skutku Nejvyšší soud již z důvodů obsáhle vyložených v předchozích částech tohoto rozsudku v reakci na námitky obviněných právně posoudil jednání obviněného Mgr. Karla Kadlece jako přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a jednání obviněného Ing. Ivana Kyselého jako účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku na přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

105. Soudy obou stupňů se důsledně vypořádaly i s otázkou subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku (viz body 743., 744. rozsudku soudu prvního stupně, body 257.–260. rozsudku odvolacího soudu) a dovolací soud jejich závěry akceptuje. Soud prvního stupně výstižně shrnul (v souladu se stanoviskem trestního kolegia Nejvyššího soudu uveřejněným pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr.), že závažnost jednání obviněných dosahuje tak výrazné společenské škodlivosti, že je namístě uplatnit prostředky trestní odpovědnosti. Oba soudy významně také upozornili na jednání obviněného Mgr. Karla Kadlece, které dosahuje natolik výrazné škodlivosti, že je třeba jej odlišit od jiných obdobných případů, které se týkají méně závažných úniků informací z trestního řízení, typicky od řadových policejních orgánů. Skutečnost, že oba obvinění po dobu několika měsíců využívali svého přátelství a osobní blízkosti k neoprávněnému předávání informací o několika probíhajících trestních řízeních, vytvořili nebezpečný vzorec chování, který – byl-li by důrazněji nepotrestán či nebyla jasně deklarována jeho protiprávnost – by zcela zásadním způsobem zapůsobil na všechny členy společnosti. Třebaže důvěra v orgány činné v trestním řízení nebyla jednáním obviněným zásadně narušena, i Nejvyšší soud má ve shodě s názorem soudů za to, že samotná existence nebezpečí, že by k tomu došlo, vyžaduje, aby bylo na situaci reagováno i prostředky trestního práva.

106. Konečně je třeba vyjádřit se i k upozornění obviněného Mgr. Karla Kadlece, že za totožný skutek byl potrestán v řízení ve věcech služebního poměru, a to propuštěním ze služebního poměru, což nebylo zejména odvolacím soudem zohledněno a nestalo se tak ani v kontextu zásady *ne bis in idem*. Námitka obviněného je neopodstatněná. Soud prvního stupně se rozhodnutím o propuštění obviněného Karla Kadlece ze služebního poměru pro skutek, o jehož totožnosti není pochyb, zabýval (bod 645. rozsudku) a této skutečnosti si byl vědom i odvolací soud (body 114., 134. rozsudku). Soudům nelze nic vytknout, pokud v kontextu se zásadou *ne bis in idem* neučinily žádný relevantní závěr, poněvadž uložení kázeňského trestu a propuštění ze služebního poměru nepředstavuje překážku *ne bis in idem*.

107. V daných souvislostech je významné právo nebýt souzen nebo trestán dvakrát (princip *ne bis in idem*), jak je zaručuje čl. 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, nadepsaný „*Ne bis in idem*“, v českém překladu publikovaném ve Sbírce zákonů zní: „Nikdo nemůže být stíhán nebo potrestán v trestním řízení podléhajícím pravomoci téhož státu za trestný čin, za který již byl osvobozen nebo odsouzen konečným rozsudkem podle zákona a trestního řádu tohoto státu“.

108. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva může být trestní stíhání pachatele při splnění dalších předpokladů vyloučeno i tím, že pro daný čin již byl postižen rozhodnutím v jiném typu řízení, než je trestní řízení podle trestního řádu. Právní kvalifikace předmětného řízení ve vnitrostátním právu nemůže být totiž jediným relevantním kritériem aplikovatelnosti principu *ne bis in idem*, přičemž pojem „trestní řízení“ musí být vykládán ve světle obecných principů týkajících se korespondujících spojení „trestní obvinění“ a „trest“ v čl. 6 a 7 Úmluvy (srov. KMEC, J., KOSAR, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 1408). Musí však jít o řízení, které materiálně má trestněprávní povahu a je vedeno pro delikt trestněprávní povahy. Tento soud ve své judikatuře vymezil tři kritéria pro posouzení, zda se jedná o trestný čin v pojetí Úmluvy (známá též jako tzv. „Engel kritéria“ obsažená v rozsudku ze dne 8. 6. 1986 ve věci Engel a další proti Nizozemí). Prvním kritériem je kvalifikace činu podle dotčeného vnitrostátního právního řádu, tj. zda ustanovení, které delikt definuje, spadá do trestního práva. Druhé kritérium představuje povaha deliktu z hlediska chráněného zájmu (obecný či partikulární), adresáta normy (potenciálně všichni občané či pouze určitá skupina osob se

zvláštním statusem) a účelu sankce (odstrašující a represivní či pouze reparační). Třetím kritériem je druh a závažnost sankce, a to nikoliv sankce skutečně uložené, nýbrž sankce, kterou bylo v daném případě za konkrétní delikt možné uložit. Druhé a třetí kritérium jsou v zásadě alternativní, nikoli kumulativní. V současné době aplikuje Soud tato kritéria v podstatě tak, že ukazuje-li druhé kritérium na trestní povahu deliktu, potom třetí kritérium nemá žádnou relevanci. Naopak, pokud se delikty co do své povahy nejvíce jeví jako trestní, může závažnost uložitelné sankce ve výsledku převážet hodnocení ve prospěch trestní povahy deliktu (srov. KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J., BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 578).

109. Při vlastním rozhodování o porušení čl. 4 Protokolu č. 7 Úmluvy, jehož cílem je zákaz opakování trestního řízení, které již bylo skončeno pravomocným rozhodnutím, bylo nezbytné zabývat se v konkrétní věci dvěma otázkami. Za prvé, zda obě řízení jsou trestního charakteru, a za druhé, zda se obě týkaly stejného činu. Kladná odpověď na první otázku je nezbytná pro aplikaci čl. 4 Protokolu č. 7 vůbec, druhá poté pro shledání jeho porušení.

110. Zákon č. 361/2003 Sb. formálně je obecně závazným právním předpisem, ale ve skutečnosti upravuje jen poměry fyzických osob, které v bezpečnostním sboru vykonávají službu, jejich odměňování, řízení ve věcech služebního poměru a organizační věci služby (§ 1 odst. 1 zákona). Takto vymezeným partikulárním předmětem úpravy je zákon určen značně omezenému okruhu adresátů, vůči kterým také stanoví různá opatření, z nichž jen některá jsou disciplinárními tresty, zatímco jiná tento charakter nemají.

111. Podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb. příslušník bezpečnostního sboru musí být propuštěn, jestliže porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru. Z hlediska systematiky zákona spadá toto ustanovení do části druhé zákona, která podle nadpisu upravuje „Vznik, změnu a skončení služebního poměru“. Uvedené ustanovení upravuje nikoli sankci ve smyslu represivního opatření, které by bylo možné materiálně pokládat za trest. Jde o opatření vyložené jen personální povahy srovnatelné spíše s okamžitým zrušením pracovního poměru zaměstnavatelem. Kázeňské tresty, které se příslušníkům bezpečnostních sborů ukládají za kázeňské přestupky, jsou upraveny v části čtvrté zákona nazvané podle nadpisu „Kázeňské odměny a kázeňské tresty“. Co je kázeňským přestupkem, je vymezeno v § 50 odst. 1 zákona. Ve výčtu trestů uvedených v § 51 odst. 1 písm. a) až g) zákona není propuštění ze služebního poměru. Řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona je „zvláštním řízením“ podle § 183 až § 185 zákona. Jiným řízením je „řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku“ podle § 186 až § 189 zákona. Řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona a řízení o kázeňském přestupku či o jednání, které má znaky přestupku, jsou dvě různá a samostatná řízení, která jsou důsledně oddělena a z nichž žádné není součástí druhého. Rozdíl mezi nimi je mimo jiné i v tom, že pro řízení o kázeňském přestupku a o jednání, které má znaky přestupku, platí, že kázeňský trest nelze uložit příslušníkovi, který již byl za týž skutek pravomocně odsouzen (§ 186 odst. 10 zákona), zatímco ustanovení upravující řízení o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona nic takového nestanoví, takže předcházející pravomocné odsouzení pro týž skutek nebrání tomu, aby bylo přikročeno k propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. d) zákona. Tím jsou jen podporovány důvody pro závěr, že řízení o propuštění ze služebního poměru není řízením trestněprávní povahy a že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle tohoto ustanovení není rozhodnutím, které by bylo relevantní z hlediska zásady „*ne bis in idem*“.

112. Tento právní názor je v souladu s tím, jak v do jisté míry obdobné věci rozhodl Nejvyšší soud usnesením ze dne 31. 1. 2007, sp. zn. 8 Tdo 1161/2006, ze dne 8. 10. 2014, sp. zn. 8 Tdo 1233/2014, ze dne 23. 4. 2014, sp. zn. 7 Tdo 451/2014, ze dne 13. 8. 2014, sp. zn. 8 Tdo 881/2014, aj.

113. Nejvyšší soud při stanovení druhu trestu a jeho výměry ve vztahu k oběma jmenovaným obviněným, stejně jako soudy nižších stupňů, podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku přihlédl k povaze a závažnosti spáchaných trestných činů, poměrům obviněných, k jejich dosavadnímu způsobu života a možnostem jejich nápravy, jakož i k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu na budoucí život obviněných. Nepominul, že podle § 39 odst. 2 tr. zákoníku jsou povaha a závažnost trestného činu určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem. Při stanovení druhu trestu a jeho výměry podle § 39 odst. 3 tr. zákoníku přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a § 42 tr. zákoníku), k době, která uplynula od spáchání trestného činu, k případné změně situace a k délce trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu. U obviněného Ing. Ivana Kyselého coby organizátora bylo třeba uvážit význam a povahu jeho účasti na spáchání trestného činu podle § 39 odst. 7 písm. b) tr. zákoníku.

114. Stěžejní hlediska relevantní pro ukládání trestu oběma obviněným soudy obou stupňů jak co do povahy a závažnosti trestného činu, tak vymezení polehčujících i přitěžujících okolností vymezily a bylo by nadbytečné a neproduktivní je znovu opakovat. Dozajista lze ohledně obou obviněných ve shodě s nimi zdůraznit, že před spácháním trestného činu vedli řádný život (soudy zmiňovaná bezúhonnost). Hodnocení povahy a závažnosti trestného činu se v úvahách soudu prvního stupně a odvolacího soudu liší zejména ve spojitosti s obviněným Mgr. Karlem Kadlecem (viz body 764.–771. rozsudku soudu prvního stupně, body 272.–276. rozsudku odvolacího soudu), přičemž dovolací soud sice souhlasí s odvolacím soudem, že soud prvního stupně nedocenil povahu a závažnost činu obviněného právě s ohledem na jeho významné postavení ve strukturách policie, ale odvolací soud ji naopak až neadekvátně přecenil a nevzal v potaz především konkrétní jednání zakládající trestní odpovědnost obviněného a dobu, jež uplynula od spáchání přečinu.

115. Jde-li o hodnocení povahy a závažnosti trestného činu obviněného Ing. Ivana Kyselého z hlediska relevantního pro stanovení druhu trestu a jeho výměry, soudy obou stupňů v podstatě bez významnějších rozdílů uzavřely, že účelu trestu lze dosáhnout i uložením mírnějšího podmíněně odloženého trestu odnětí svobody v kombinaci s ukládaným peněžitým trestem. K uložení tohoto trestu je vedla skutečnost, že obviněný byl uznán vinným jako účastník, nikoliv pachatel trestného činu, navíc podle soudu prvního stupně ani organizátorství v jeho případě neznamená výrazné zvýšení škodlivosti jeho jednání. Odvolací soud explicitně zmínil jako hledisko, jež bylo třeba vzít v potaz, i dobu, jež uplynula od spáchání činu (body 276., 277. rozsudku odvolacího soudu). Nejvyšší soud hodnotící úvahy zevrubně uváděné v rozsudcích soudů obou stupňů akceptuje a pokládá za potřebné je korigovat s důrazem na změnu právního posouzení obviněného jak co do konkrétní výměry trestu odnětí svobody, zkušební doby podmíněného odsouzení, tak i konkrétního počtu denních sazeb a výše denní sazby u peněžitého trestu. Za trest odpovídající všem základním hlediskům proto pokládá trest odnětí svobody při dolní hranici zákonné trestní sazby na 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na kratší zkušební dobu 3 let.

116. Uložení takto relativně mírného trestu se nemůže obejít bez uložení peněžitého trestu, jak už správně vymezily i soudy nižších stupňů. Již soud prvního stupně v souvislosti s důvodem pro uložení peněžitého trestu správně připomněl motivaci činu, jež v případě obviněného Ing. Ivana Kyselého záležela v získání prospěchu spočívajícího v obstarávání a získání informací od policejního důstojníka krajského policejního ředitelství, na jejichž sdělování neměl nárok a které mu mohly vytvářet výhodu v podnikatelském či společenském prostředí, v němž se pohyboval, pro nějž byl charakteristický rys klientelismu a ovlivnění konexemi. Zároveň ale získával prospěch i pro jiného, minimálně obviněného Karla Kadlece, který sdělováním neveřejných informací z trestních řízení právě Ivanu Kyselému měl získávat minimálně společenskou výhodu, která se mohla v jeho očích posléze zhodnocovat ve výhodu profesní, jeho kariérní růst či alespoň setrvání ve funkci. Přílehavě pak zmínil i potřebu uložení právě tohoto druhu trestu k zajištění vyváženosti ukládané sankce, když právě ukládaný peněžitý trest představuje „odplatnou funkci trestu“ a současně plní i svou roli v generální prevenci korupční trestné činnosti (v širším slova smyslu), která zde má významné místo (viz bod 755. rozsudku soudu prvního stupně).

117. Úvahy o peněžitém trestu co do počtu denních sazeb i jejich výši ve smyslu § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku je třeba korigovat hlediskem uvedeným v § 68 odst. 3 tr. zákoníku, podle něhož počet denních sazeb soud určí s přihlédnutím k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu a výši denní sazby stanoví se zřetelem k osobním a majetkovým poměrům pachatele. Přitom vychází zpravidla z čistého příjmu, který pachatel má nebo by mohl mít průměrně za den. Příjmy pachatele, jeho majetek a výnosy z něj, jakož i jiné podklady pro určení výše denní sazby mohou být stanoveny odhadem soudu (§ 68 odst. 4 tr. zákoníku). Odvolací soud úvahy soudu prvního stupně týkající se stanovení počtu denních sazeb a jejich výše (body 757.–761.) korigoval, ve veřejném zasedání provedl důkaz finančním šetřením k majetkovým poměrům obviněného Ing. Ivana Kyselého předložený státním zástupcem a výši denní sazby při zachování počtu denních sazeb peněžitého trestu významně zvýšil na 10 000 Kč.

118. Nejvyšší soud má ale za to, že třebaže soud prvního stupně ve svých úvahách výrazně podcenil majetkové poměry obviněného, toto významné navýšení nemá v šetření předloženém státním zástupcem spolehlivé opodstatnění. V novém rozhodování nutno modifikovat počet denních sazeb s ohledem na změnu právního posouzení jednání, čemuž odpovídá i „shovívavější“ posuzování povahy a závažnosti trestného činu, i její výši se zřetelem k reálným možnostem obviněného stanoveným soudem na podkladě poznatků o nich získaných v procesu dokazování jak před soudem prvního stupně, tak i soudem odvolacím. Přiměřeným shledal dovolací soud peněžitý trest uložený ve 150 denních sazbách, přičemž výše denní sazby činí 7 000 Kč, tedy v celkové výměře 1 050 000 Kč.

119. Při ukládání trestu obviněnému Mgr. Karlu Kadlecovi nemohl ani Nejvyšší soud nechat stranou pozornosti již zmiňovaný fakt, že tento obviněný se činu dopustil jako vrcholový představitel Policie České republiky, jako náměstek krajského ředitele pro SKPV, u něhož se sbíhaly veškeré informace z trestních věcí. Této skutečnosti si byly ostatně vědomy i oba soudy nižších stupňů, stejně jako okolnosti významné i pro ukládání peněžitého trestu charakterizované snahou pachatele získat neoprávněný prospěch (který se mohl zhmotnit i ve prospěch majetkový) pro sebe i pro jiného. Obdobně jako již v předchozím případě u obviněného Ing. Ivana Kyselého soud prvního stupně upozornil na motivaci obviněného Mgr. Karla Kadlece pro páchaní trestné činnosti, tj. domnělý prospěch na jeho straně spočívající ve společenském zvýhodnění, případně domnělé zvýhodnění v rámci kariérního postupu. Zároveň ale předmětným jednáním získával prospěch i pro jiného, obviněného Ing. Ivana Kyselého, kterému sděloval informace z trestních řízení, k nimž by jinak Ivan Kyselý neměl

přístup. Odvolací soud připomněl přitěžující okolnost podle § 42 písm. m) tr. zákoníku, tedy spáchání činu ve větším rozsahu, čemuž odpovídá především doba páčání trestného činu, přeceňovat ale již nelze význam další jím taktéž zmiňované přitěžující okolnosti uvedené v § 42 písm. d) tr. zákoníku, že spáchal trestný čin využívaje něčí podřízenosti, a ani odvolací soud tento závěr blíže nekonkretizoval (viz bod 272. jeho rozsudku). Na rozdíl od soudu prvního stupně však trestem přiměřeným, odpovídajícím všem zákonným hlediskům odvolací soud shledal nepodmíněný trest odnětí svobody, nikoliv trest odnětí svobody podmíněně odložený, a dále také peněžitý trest a trest zákazu činnosti ve výměře uvedené v jeho rozsudku.

120. Nejvyšší soud má za to, že úvahy odvolacího soudu ve stávajícím stadiu řízení neobstojí především pro změnu právního posouzení jednání obviněného, jakož i s tím spojené hodnocení povahy a závažnosti jeho činu, a to nejen v kontextu polehčujících a přitěžujících okolností, ale především doby, jež uplynula od spáchání trestného činu, jakož i délky řízení, která dozajista není zanedbatelná. Nutno ale podotknout, že ačkoliv obviněný nikterak negativně neovlivnil délku řízení, její délka je objektivně daná povahou věci, její relativní složitostí, potřebou rozsáhlého dokazování. V této souvislosti nelze bez výhrad přijmout závěry odvolacího soudu (bod 276. jeho rozsudku), že doba a délka řízení byly zohledněny a že byla-li by délka trestního řízení výrazně kratší, byl by přiměřeným trest odnětí svobody na pět let.

121. Za stávající situace, při uvážení všech hledisek relevantních pro stanovení druhu trestu a jeho výměry, jakož i při vědomí toho, že obviněný byl propuštěn ze služebního poměru, shledává Nejvyšší soud adekvátním uložením trestu odnětí svobody v polovině trestní sazby § 329 odst. 1 tr. zákoníku (činí jeden rok až pět let) vyměřený konkrétně na tři léta, přičemž seznal, že jsou splněny podmínky pro podmíněné odložení jeho výkonu ve smyslu § 81 odst. 1 tr. zákoníku, neboť jak vzhledem k osobě a poměrům obviněného Karla Kadlece, tak i k okolnostem případu lze mít důvodně za to, že k působení na obviněného, aby vedl řádný život, není třeba jeho výkonu. Podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku byla stanovena delší zkušební doba na pět let. Ve shodě a z důvodů již podrobně rozvedených soudem prvního stupně (viz body 765.–767.) byl obviněnému uložen i peněžitý trest v 365 denních sazbách, přičemž denní sazba činí 1 200 Kč, tedy v celkové výměře 438 000 Kč.

122. Ke splnění účelu trestu shledal i Nejvyšší soud ve shodě se soudy nižších stupňů nezbytným uložit podle § 73 odst. 1, 4 tr. zákoníku též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru na pět let, tedy v polovině zákonného rozpětí. Jak výstižně shrnul odvolací soud, uložení tohoto trestu je nezbytné právě proto, že obviněný svým jednáním zavinil příčinu k obavě, že by se při výkonu funkce či zaměstnání ve služebním, pracovním či jiném obdobném poměru u bezpečnostního sboru mohl dopustit opakování trestné činnosti shodného či obdobného charakteru.

K námitkám obviněného Ing. Jiřího Rozbořila

123. Obviněný Ing. Jiří Rozbořil se dopustil jednak zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, jednak účastenství ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku na přečinu (nesprávně uvedeno zločinu) zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku tím, že jednak jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu slíbil úplatek a spáchal takový čin v úmyslu opatřit jinému značný prospěch a vůči úřední osobě, jednak umožnil jinému, aby jako úřední osoba

v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu.

124. Právní posouzení jednání coby zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku obviněný zpochybnil odkazem na skutečnost, že šlo o pouhé hospodské řeči, nebylo prokázáno, že by reálně slíbil či dal úplatek „za určité jednání“ (v souvislosti s výkonem pravomoci úřední osoby), natož že by k takovému ovlivnění vyšetřování mohlo skutečně dojít. Zdůrazňoval, že šlo o neformální a nepodloženou „hospodskou konverzaci“ zcela postrádající vážný úmysl cokoliv ovlivnit, nelze proto hovořit o reálné domluvě korupčního jednání. Nadto upozornil, že nečinil žádné kroky vedoucí k zásahu do činnosti policie, proto jeho jednání nelze kvalifikovat ani jako pomoc k zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Jen pro úplnost dovolací soud poznamenává, že v dalším ponechá stranou poněkud nesrozumitelnou poznámku obviněného, že k reálné poruše v činnosti orgánů činných v trestním řízení nedošlo a uplatnění kvalifikace pokusu zneužití pravomoci úřední osoby tak přesahuje rámec důkazní situace, protože jeho se právní kvalifikace pokusu trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby netýká.

125. S námitkami obviněného, které mají především skutkovou základnu, se již v podrobnostech vypořádaly soudy obou stupňů, a to nejen co do opodstatněnosti skutkových zjištění majících svůj reálný podklad ve výsledcích provedeného dokazování, ale i důsledným a přesvědčivým rozbořem naplnění jednotlivých znaků skutkových podstat uvedených trestných činů a Nejvyšší soud shledává jejich závěry přesvědčivými a správnými.

126. Soud prvního stupně v této souvislosti pod bodem 729. rozsudku výstižně skutkově shrnul, že po provedeném dokazování, rozboru rozhovoru Jiřího Rozbořila s Karlem Kadlecem (viz body 674. a násl. rozsudku) jednoznačně a logicky plyne, že obviněný Jiří Rozbořil nabídl Karlu Kadlecovi, o němž věděl, že je náměstkem ředitele KROK, od nějž také vyslechl informaci o stavu řízení vedeného policejním orgánem řízeným Karlem Kadlecem, za postup policie vedoucí k odložení předmětné trestní věci neupřesněnou finanční částku, kterou by měl zaplatit Karel Stehlík nebo jeho společnost. Obviněný Jiří Rozbořil tak učinil za situace, že byl srozuměn s tím, že Karel Kadlec není oprávněn sdělovat mu informace z činnosti KROK jako policejního orgánu a není ani oprávněn do jeho činnosti aktivně zasahovat podle přání obviněného Jiřího Rozbořila.

127. Odvolací soud závěrům soudu prvního stupně přisvědčil a na jeho podporu akcentoval, že učinil-li soud prvního stupně v souladu se zásadami formální logiky závěr, že pokud obviněný Jiří Rozbořil hovořil o termínu do konce října a o povinnosti někoho „za ušetření 30 milionů zaplatit“ a zároveň v předchozí části rozhovoru opakovaně řeší, že „pokud to bude podvod, bude to 100 %, pokud ne, tak 25 %“ a současně Karlu Kadlecovi dříve řekl „jim zkusím tomu trochu pomoci“, je jednoznačné, že jeho cílem bylo odložení této trestní věci. Upozornil rovněž, že bezprostředně před nabídkou Jiřího Rozbořila obviněný Karel Kadlec rozvádí, co by bylo třeba udělat, aby policejní orgán v konečném důsledku věc odložil. Proto i podle odvolacího soudu není pochyb o jednoznačně prokázaném závěru soudu prvního stupně, že cílem obviněného Jiřího Rozbořila bylo prostřednictvím Karla Kadlece „zaříditi“ rozhodnutí policejního orgánu o odložení věci (bod 262. rozsudku). Nelze tudíž přisvědčit dovolateli, že nebylo prokázáno, že by reálně slíbil úplatek „za určité jednání“ (v souvislosti s výkonem pravomoci úřední osoby). Obstát nemůže ani argumentace, že konkrétní úplatek poskytnut nebyl, neboť obviněný byl odsouzen za jednání, že úplatek slíbil, což je jedna z alternativ, jež pro naplnění projednávané skutkové podstaty postačuje. Pod bodem 263.

rozsudku odvolací soud také razantně odmítl obhajobu obviněného, že se jednalo „o hospodské řeči pod vlivem alkoholu“.

128. Náležitou pozornost soud prvního stupně věnoval také právnímu posouzení zjištěného jednání obviněného (viz zejména body 746.–749. rozsudku) a stejně tak učinil i odvolací soud (body 264. a násl. rozsudku). Obviněný proti naplnění zákonných znaků skutkové podstaty ať už trestného činu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku či pomoci k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku konkrétní výhrady nevznáší, jeho poněkud nejasně formulované výhrady směřují proti závěrům o úmyslném jednání.

129. Třebaže obviněný správnost právní kvalifikace nezpochybnil žádnou konkrétní relevantní výtkou, není od věci odkázat na stručné právní hodnocení jeho jednání prezentované ve vztahu ke zločinu podplacení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku státním zástupcem, který upozornil, že při interakci mezi Mgr. Karlem Kadlecem a Ing. Jiřím Rozbořilem a sdělení informací ke kauze Jezdeckého areálu na Lazcích Ing. Jiří Rozbořil Mgr. Karlu Kadlecovi za jeho kroky v této kauze slíbil, že mu osoba jednající za příjemce dotace, za ušetření částky 30 milionů Kč, poskytne bližší neurčenou finanční odměnu. Rozhodně se přitom nejednalo o tzv. hospodské řeči, jak se obviněný po celé trestní řízení snažil zlehčovat proběhlé jednání. Příléhavá je i jeho poznámka, že si lze jen stěží představit situaci, že se dvě osoby sejdou v restauračním zařízení, a protože se moc neznají, tak aby řeč nestála, rozebírají živé trestní kauzy. Právní posouzení skutku jako pomoci k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku oba soudy postavily na zjištění, že obviněný Jiří Rozbořil si od obviněného Karla Kadlece o němž věděl, že je policista a zároveň náměstek KROK, cíleně nechal sdělovat konkrétní informace minimálně z trestního řízení týkajícího se Jezdeckého areálu Lazce, které nebyly přístupné osobám stojícím mimo toto trestní řízení, které Karel Kadlec získal jako příslušník policie, ačkoliv Jiří Rozbořil věděl, že na takové informace, o které projevoval aktivní zájem, nemá nárok, a byl srozuměn s tím, že mu Karel Kadlec sděluje informace neoprávněně. Právní úvaha soudů, že obviněný Ing. Jiří Rozbořil tak umožnil jinému, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě a jinému neoprávněný prospěch, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, proto též obstojí.

130. Soudy obou stupňů se však zabývaly i otázkou úmyslného zavinění obviněného a náležitě vysvětlily, jakými úvahami byly vedeny, vyvodily-li ve vztahu ke zločinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku úmysl přímý podle § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a ve vztahu k pomoci k přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c), § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku úmysl nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku (viz body 748.–750. rozsudku soudu prvního stupně, body 267., 268. rozsudku odvolacího soudu). Jen pro úplnost Nejvyšší soud dodává, že odvolací soud nepominul ani otázku subsidiarity trestní represe (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku) a stručně, ale výstižně připomněl, že s ohledem na zjištěné konkrétní skutečnosti jednání obviněného dosahuje tak výrazné společenské škodlivosti, že je namístě uplatnit prostředky trestní odpovědnosti a trestněprávní důsledky s ní spojené.

131. Z takto uvedených důvodů Nejvyšší soud dovolání obviněného Ing. Jiřího Rozbořila jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Učinil tak v neveřejném zasedání za splnění podmínek § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

132. O dovoláních obviněných Mgr. Karla Kadlece a Ing. Ivana Kyselého bylo rozhodnuto také v neveřejném zasedání, poněvadž s projednáním v neveřejném zasedání souhlasili nejvyšší státní zástupkyně prostřednictvím státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství i obvinění [§ 265r odst. 1 písm. c) tr. ř.].

Poučení: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 28. 1. 2026

L. S.

JUDr. Věra Kůrková v. r.
předsedkyně senátu